

Bu özellikle böyledir çünkü bu ülkeler kapitalist dünya yörüngesi içinde bulunmaktadırlar. Dünya kapitalist pazarının ekonomik ve mali olanaklarını ve yeni araçlar kullanarak emperyalizmi gerçek ekonomik bağımsızlık politikalarını bastırmak için kuvvetli yollar buluyor.

Emperyalizmin doğurduğu büyük engeller karşısında sosyalist yolun korunması, ilk elde ilerici güçlerin ve halk kitlelerinin uzun mücadelelerinin karmaşıklığının bilincinde olmalarını fakat aynı zamanda bu mücadeleyi kazanma imkanlarını da bilmelerini gerektirmektedir.

Yukarıda sözedilen önlemler sadece anti-emperyalist değil fakat aynı zamanda anti-kapitalist ve sosyalizm öncesi bir karakter de taşımaktadır. Bunlar, kaçınılmaz olarak, yeni sömürgecilığe ve kapitalist gelişmeyi savunan gerici güçlerle, gerçek ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme için savaşılan ilerici güçler arasındaki sınıf merkezinde bulunmaktadır. Afrika ülkelerinde ilerlemenin kolaylaşması imkanı bütün bu dönüşümler sonucu açılmaktadır.

Komünistler bütün güçleriyle, sosyalist gelecek yolunda zaruri basamaklar olarak, yukarıda sözü edilen önlemlerin yerine getirilmesi için çalışmaktadırlar. Mücadelede yoldaşları olarak gördükleri devrimci demokratik güçlerle bu amaçları paylaşıyorlar. Deneyimler göstermektedir ki bu önlemler ancak keskin sınıf mücadelesi esnasında hayata geçirilebilir ve bütün yurtsever, demokrat ve sosyalist yönelimli güçlerin sıkı birliğini gerektirir.

Maddi kaynakların ve eğitilmiş personelin sınırlı olması, uzun sömürgeci yönetimin kalıntıları, dış emperyalist güçlerin baskısı ve yerli gericilerin gösterdiği tepki, sosyalist yönelimli ülkeler için birçok zorluk ve engel teşkil ediyor. Bu ülkelerin bazılarında, hırsızlık, zimmetine para geçirme, tahripkarlık, yönetememe gibi durumlar yaygın, ve bürokratik burjuvazinin içinden ulusal olmayan parazit zümrelerin doğmasına, sömürgeci geçmişten miras kalan olumsuz geleneklerin ve kabileci ilişkilerin canlanmasına doğru tehlikeli eğilimler ortaya çıkmaktadır. Bu olguların birçoğu yabancı yönetim döneminden arta kalanlardan, diğerleri bu ülkelerin süregelen dünya kapitalist pazarına bağımlılıklarından, gelişen ülkelerin, emperyalizmin ve yerli gericiliğin durmayan entrikaları karşısında politik dengesizliklerinden ve emperyalist bilgi toplama merkezlerinin yıkıcı faaliyetlerinden kaynaklanmaktadır ve birçok olumsuzluk ise çalışan kitlelerin koşullarında bir haksız kötüleşmeye yol açan kötü hazırlanmış sosyo-ekonomik reformların aceleyle uygulanmaya sokulmasından doğmaktadır.

Kapitalist yolu izleyen ülkelerde, egemen çevreler en başta burjuvazinin büyümesini hızlandıracak ekonomik ve politik yapıları kurmayı hedeflemektedir. Bu anlamda, bu politik rejimlerle emperyalizm arasında çelişkiler doğabilir. Bu farklılaşma çok zaman kitlelerin gerçek bağımsızlık mücadelelerini ve yerli burjuvazinin daha iyi ekonomik koşullar istemini yansıtır. Fakat yeni sömürgeci rejimler bir yandan yabancı monopollerden imtiyaz isterken sadece yeni sömürgeci sistemin bünyesinde varolan çelişkileri frenlemek ve çözümlmek için uğraşmaktadır.

Sosyalist yönelimli ülkelerde zorlukların ve bazen olumsuzlukların olduğu gerçeği, toplumsal gelişmenin iki yolu -kapitalist ve sosyalist- arasındaki en temel, başlıca niteliksel ayrımları ortadan kaldıramaz. Sosyalist yönelimli ülkelerde ulusal bağımsızlığı ve çalışan kitlelerin sınıf konumlarını pekiştirecek çabalarda bulunuyor.

Bu gibi zayıflıkların, Afrika'daki devrimci güçleri saptıran iki yüzlü veya doktriner tavırlara yolaçmasına izin verilemez. Komünistler ve onlar gibi tüm dürüst yurtseverler, bu ilerici devletlerin emperyalizme ve Afrika gericiliğine karşı mücadelelerinin yanında kararlı bir şekilde yer alıyorlar. Fakat aynı zamanda, anti-emperyalist konumların kalıcılığının tutarlılığının, uzun dönemde, iç sınıf güçleri ilişkisinin sosyalist yönelim lehine değişmesi tarafından belirleneceği gerçeğinin de bilincindedir.

Çoğunluk Afrika ülkesinde, sadece sosyalist yönetim ezilen sınıflara bağımsızlık, özgürlük, zenginlik ve ilerleme yolunu açıyor. Afrika'lı demokratların, toplumsal ilerleme taraftarlarının, bütün inanmış sosyalist ve komünistlerin, tüm emperyalist güçlerin, sosyalist yönelimli devletleri desteklemeleri enternasyonalist görevleridir. Komünistler, bu ülkelerin başında sürekli duran karşı-devrimci mücadele tehlikesini, tek tek ülkelerde gerçekleştirebilecek gerici gelişim imkanını hiç akıllarından çıkarmıyorlar.

İlerici devletlere karşı yürütülen mücadele eylemleri, kaybetmiş oldukları konumlarını yeniden bu gibi yıkıcı yollarla kazanmak isteyen emperyalist güçler tarafından örgütleniyor. Ancak, Gine cumhuriyetine, Angola, Benin ve diğer ülkelere karşı girişilen saldırıların başarısızlıkla sonuçlanması gösteriyorki halk kitleleri bağımsızlıklarını ve ilerici kazanımlarını korumaya, savunmaya kararlılar. Afrika'nın ilerici devletlerinin tek tek veya kolektif olarak yeni emperyalist diplomasi metodlarına bir son vermek için gerekli tüm önlemleri almaları hakları ve görevleridir. Bu bakımdan, bu ülkeler tüm solun birliğini, tüm ilerici demokrat güçlerin

anti-emperyalist anti-kapitalist temel üzerinde birliğini güçlendirmek ve sosyalist yönelimli ülkelerin pekiştirilmesi için çabalıyorlar.

Devrimci deneyler göstermektedir ki, ancak çalışan kitlelerin ve diğer yurtsever tabakaların desteğine dayanan anti-emperyalist anti-kapitalist devrimci bir örgütlenmenin kurulmasıyla temel sosyo-ekonomik reformları savunmak ve yürütmek mümkündür. Şimdiden, geniş devrimci demokratik hareketler olarak ortaya çıkan bir çok örgüt kendilerini dönüştürme sürecine girmiş bulunuyor. Biz bu eğilimi selamlıyor ve onları, kıtamızda doğan ve büyüyen Marksist devrimci öncülerin bir parçası olarak değerlendiriyoruz.

3) *AFRİKA'NIN KOMÜNİSTLERİ - DEVRİMCİ DEMOKRATLARIN MÜTTEFİKİ:*

Afrika'da komünist hareket yarım yüzyıldan bu yana şekillenmektedir. Bu hareket ne keyfi sömürgeci yönetim tarafından nede zalim baskılarla durdurulabilmiştir.

Afrika kıtasında, emperyalizmin, kolonyalizmin ve ırkçılığın gerçek yüzünü ilk ortaya çıkaran, ve yabancı sömürgecilere karşı devrimci mücadelelerinde halkın bağımsızlık ve kendi kaderini tayin hakkı taleplerinin hayata geçirilmesini acil hedef olarak ilk ortaya koyanlar komünistler olmuştur. Afrika halkına, emperyalizme karşı, demokrasi, toplumsal ilerleme için mücadelenin sosyalizm için mücadele anlamına geldiğini de ilk anlatanlar komünistlerdir. Bu tarihsel çağda ülkelerimizdeki politik, ekonomik ve toplumsal bunalımı yenmenin, kararlı bir şekilde sosyalizme yönelinmeksizin mümkün olmadığını açıkça görüyoruz. Çağı geçmiş gerikalmışlığı ortadan kaldırmak, başlıca sosyo-ekonomik ilerlemeyi gerçekleştirmek sosyalist yenilenme yoluna girmeksizin mümkün değildir. Bu gerçek, geri kalmış Afrika ülkelerinin ekonomilerinin gelişimi için sosyalizmden daha etkili bir yol olmadığını gören ulusal liderler tarafından kavranmıştır. Devrimci demokratlarla birlikte komünistler, Afrika ülkelerinin sosyalizme yönelik sosyalist kalkınma yolunu izlemelerinin hem gerekli ve hem mümkün olduğunu ve bu sürecin itici güçlerini ortaya koymuşlardır.

Komünistler, devrimci demokratlarla, ilerici reformların uygulanması, ulusal ekonominin kalkındırılması, devrimci demokratik devlet ve organlarının (Silahlı kuvvetler, hükümet güçleri vb.) geliştirilmesi, halkın yaşam standartlarının yükseltilmesi ve

sosyalist topluluk ülkeleri ile birlik politikasının izlenmesi mücadelesinde birleşmektedir.

Dahası, son birkaç yıl boyunca artan sayıda devrimci demokrat Marksizm-Leninizme karşı olumlu bir tavır içinde bulundu. Tüm ülkeler için ortak olan bilimsel sosyalizm ilkelerini savunan komünistler, bu ilkelerin pratikte uygulanabilmelerinin ana koşulunun, her ülkenin yerel ulusal özelliklerinin gözönüne alınması olduğunu da bilmektedirler.

Komünistler, devrimci demokratlar ve tüm ilerici güçler birlikte enternasyonalist bir anlayışla çalışarak önemli etnik ve ulusal problemlerinin çözülmesini sağlayabilirler. Emperyalizm ve yerli gericiлик ,bir çok Afrika ülkesini özellikle ilerici olanlarını bölmek, dengesiz bir duruma getirmek için etnik farklılıkları kullanmaktalar. Afrika'lı komünistler, bölgesel bütünlük ve sınır dokunulmazlığını, anlaşmazlıkların savaşıla değil karşılıklı görüşmelerle çözülmesi ilkelerini içeren ABÖ (Afrika Birliği Örgütü) konumunu tamamen desteklemektedirler.

Yerli ve uluslararası gerici güçler, anti-komünizmi, şövenizmi, kabileciliği ve dinsel fanatizmleri, geniş kitleleri şaşırtmak ve sosyalist yönelim sürecini saptırmak için kullanmaktalar. Bundan dolayı, anti-komünizmin ve anti-Sovyetizmin her çeşidine karşı tutarlı ve ilkeli, enternasyonalist içerikli bir mücadele yürütmek gereklidir.

Devrimci demokratların dini ve felsefi inançları, komünistlerle işbirliği içinde birlikte emperyalistlere, ve ırkçı unsurlara karşı mücadele vermelerine engel değildir, olamaz. Komünistler, hangi dini inancı benimserse benimsesin tüm demokratik güçler arasında en yakın birliğin kurulmasına çalışır ve dini müsamahasızlıkları, fanatizmleri mahkum eder. Dahası, komünistler Afrika ülkelerinin düşük gelişme düzeyini, bir çoğundaki zayıf sınıfsal farklılaşmayı, farklı Afrika halklarının psikolojilerini, dine yakınlıklarını ve benzeri tüm etmenleri gözönüne alıyorlar. Ancak bu demek değildir ki, her ülkenin veya hatta her kıtanın bilimsel sosyalizmden farklı «kendi» sosyalizmi olacaktır. «Ulusal Sosyalizme» karşı bilimsel sosyalizmi benimseyen devrimci demokrat kitlelerin de görüşü bu şekilde değildir.

Emperyalist çevreler tarafından desteklenen bazı gerici Afrika'lı ideologlar, sosyalizme açılan yegane yol olan devrimci yoldan, Afrika halkını, saptırmak, «Ulusal tarafsızlık» kisvesi altında onları, dünya devrimci güçlerinden özellikle uluslararası komünist hareketten soyutlamak için «Afrika Sosyalizmi» doktrinini

öne sürmekteler. «Afrika Sosyalizmi» teorisi, anti-emperyalist ulusçuluk temelinde, devrimci demokrasinin bağımsız politik bir güç olarak henüz şekillenmediği, Afrika'nın henüz bilimsel sosyalizmle karşılaşmadığı bir dönemde ortaya çıktı. O dönemde geniş kitleler için «Afrika Sosyalizmi» kapitalizme karşı duydukları tepkiyi dile getiriyordu.

Daha sonra, «Afrika Sosyalizmi» teorisini benimseyen bazı Afrika'lı yurtseverler, bu teorinin yeni sömürgeciler tarafından kullanıldığını gördükten sonra bu teoriyi reddettiler. «Afrika Sosyalizmi» sosyal demokrasi tarafından Afrika'daki etkisini arttırmak için kullanılmaktadır. Batı Avrupa tekelci sermayesinin savunucusu olan sosyal demokrasi, kıtanın emperyalist ve yeni sömürgeci sömürü sistemi içinde kalması için çalışıyor, kapitalist gelişme yolunu izleyen ülkelerde, emperyalizm ile ittifak içinde olan parti ve örgütlerle işbirliğini genişletiyor. Afrika devletlerini sosyalist topluluktan, uluslararası işçi sınıfı ve komünist hareketinden soyutlamak sosyal demokrasinin kıtadaki en temel amacı. Bu durum Afrika halklarının politik bağımsızlığı ekonomik ve ilerici gelişimi için büyük bir tehlike teşkil ediyor. Afrikalı komünistler, sosyal demokrasinin reformist doktrinlerinin Afrika'ya getirilmesi çabalarına karşı çıkıyor.

Komünistler, sosyalist topluma giden yolun, emperyalist egemenliğin ve gerici etkisinin yok edilmesinden, sınıf mücadelesinden ve işçilerin, köylülerin, orta tabakaların yer aldığı ulusal demokratik devletin yaratılmasından, bu devletin işçi sınıfının öncü güç olduğu sosyalist devlete dönüştürülmesi imkanının açılmasından geçtiğine inanmaktadırlar. Tarihsel perspektif böyledir. Bu gün bir çok Afrika ülkesinde gündemde olan ulusal demokratik devrimdir, sosyalist devrim değil. Bütün ilerici güçler bu devrimi emperyalizme ve gericiliğe karşı savunmalıydılar. Aynı zamanda gelişmelerin önüne çıkan aşırı solcu eğilimlere, tarihsel olarak zorunlu aşamaları atlayan «çocukluk hastalığı»na, bu günkü Afrika devrimi için yerine getirilmesi büyük önem taşıyan ve sosyalist devrime giden yoldan doğal geçiş aşaması olan genel demokratik görevlerin küçümsemesine karşı kararlı bir şekilde mücadele edilmesi gereği vardır.

Komünistlerin hedefi ile devrimci demokratları geniş sorunlar etrafında çakışmaktadır. Bu, üzerinde anlaşılan sorunlar, politik bağımsızlığın pekiştirilmesi, emperyalist sömürüye karşı uzlaşmaz savaşını, halkın devlet gücünün kurulması, ekonominin ilerletilmesi, halkın yaşam standartının ve kültürel düzeyinin

yükseltilmesi feodal sömürünün ortadan kaldırılmasını, yerli kapitalistlerin yağmacı eğilimlerinin sınırlandırılması, halk tarafından benimsenen demokratik devlet mekanizmasının oluşturulması, nüfusa iş imkânlarının yaratılması, sanayide kamu sektörünün ve tarımda kooperatif hareketinin kurulması, ekonomik planlamanın bilimsel ilkelerinin uygulanmasıdır. Sadece sosyalizme yöneliş, bütün demokratik ve ilerici güçlerin daha yakın birliği ile yukarıda sözü edilen sorunları başarı ile sonuçlandırabilir.

Komünistler sosyalizmi, komünizme gidici tarihsel zorunlu aşama olarak görmektedirler. Komünistler her zaman işçi sınıfının, kitlesele örgütünün ve bağımsız partisinin, toplumu sosyalizme dönüştürme mücadelesinde oynadığı önemli ve hayati rolün üzerinde durmakta, bunu gayretle benimsetmeye çalışmaktadırlar. Sosyalizmin kuruluşuna yönelmiş tüm ülkelerde, bu sürecin başarı ile tamamlanmasını diğer etkenler yanında, örgütlenmiş güç olarak işçi sınıfının toplumun her alanında öncü sınıf olarak rolünün artması belirleyecektir.

Komünistlerle devrimci demokratların ortak bir platformda birleştikleri gerçeği Afrika ülkelerinde geniş ulusal demokratik ve anti-emperyalist cephede tüm demokratik güçlerin birleşmesi imkânını doğurmaktadır. Ulusun ortak istemlerinin küçümsenmesi, ideolojik sorunlardaki farklı görüşlerin vurgulanması veya geleceğe ilişkin problemler üzerinde anlaşmazlığın sürdürülmesi ilerici güçlerin birliğine zarar verir.

Ulusal demokratik ittifak içinde yer alan tüm ilerici güçler ve en önde komünistler ve devrimci demokratlar, emperyalizme, yeni sömürgeciliğe ve ırkçılığa karşı mücadelede, bağımsızlığın pekiştirilmesi, ulusların barışı ve güvenliği toplumsal ilerleme için verilen ortak mücadelede dayanılabilir, güvenilebilir müttefikler olmalıdırlar. Ezilen ulusların ulusçuluğundaki demokratik anti-emperyalist eğilimleri komünistler desteklemekteler. Anti-emperyalist demokratik ve ilerici güçlerin ulusal veya kabile, aşiret sınırları ile bölünmesine, bilimsel sosyalizm yerine gerici burjuva milliyetçiliğinin veya sosyal demokrat reformizmin geçirilmesine karşı şiddetle karşı çıkarlar.

Ne devrimci demokratların ne de komünistlerin devrimcilik, demokrasi ve sosyalizm üzerinde tekel kurmadıkları inancıyla, komünistler ve devrimci demokratlar ilerici eylemlerinde karşılıklı yardımlaşmalarını, dayanışmalarını arttıyorlar. Her ikisi de birlikte ve dürüstlikle, halklarına hizmet etme; uluslarının çıkarlarını savunma işçilerin köylülerin, tüm çalışanların çıkarlarını

talep etme sorumluluğu ve yükümlülüğü altındalar. Tarih göstermektedir ki, devrimci hareket kitlelerin desteğini alan, onların acil çıkarlarını savunan, emperyalizme, ırkçılığa, feodalizme, yeni sömürgeciliğe, insanın insan tarafından sömürülmesine karşı mücadele edenler tarafından yönlendirilmektedir.

Komünistler, devrimci demokratlar ve ulusal demokratik cephenin tüm diğer güçleri, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde, halkın örgütleri gücünü oluşturuyorlar.

4) AFRİKALI KOMÜNİSTLER VE ULUSLARARASI DURUM :

Kolonyalizmin kökünden silinmesiyle birlikte Afrika halkı uluslararası politikada önemli bir faktör ve aktif bir güç haline geldi. Birçok Afrika ülkesi anti-emperyalist bir politika olan ve kurtuluş hareketlerinin desteklenmesi aracı olan bağlantısızlık politikasını üstleniyor.

Sosyalist ülkelerin, Afrika halklarının özgürlük, ulusal bağımsızlık için verdikleri mücadeleyi kararlı ve ilkeli bir şekilde desteklemeleri, sosyalist ülkelerin Afrika'nın güvenilir dostları olduğunu kanıtlamaktadır. Dahası, ilerici Afrika devletleri sosyalist ülkeleri doğal müttefikleri olarak kabul etmektedir.

Eylemleri tarihsel durumla uyumsuzluk içinde olduğu zaman veya eksik olduğu zaman yapıcı eleştiri hakkını tanıyan, ABÖ'nü tüm ilerici güçler, Marksist-Leninistler desteklemekte, bu örgütü küçük düşürmek isteyen her kim olursa, hangi kılıfa bürünürse bürünsün, mahkum etmektedir.

Angola'da MPLA'nın kahramanca zaferinden sonra, dünya emperyalizmi histerik bir anti-komünist, anti-sovyetik kampanyayı başlattı. Emperyalistler, Namibia ve Rodezya'nın, «Sovyetler-Küba işgali» tehlikesine maruz olduğu yalanını ve «Sovyet emperyalizmi tehdidi»ni öne sürerek Güney Afrika'daki kurtuluş mücadelelerini en doğal ve en güvenilir müttefiklerinden, anti-emperyalist Afrika ülkelerinden ve aynı zamanda Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere soyutlamak istemektedirler. Ancak bu çabalar olumlu sonuçlanmamıştır. Afrika halkları sosyalist ülkelerin kendi çıkarlarını gözetmediklerini ve eylemlerinin Afrika halklarının kurtuluş mücadelelerini ilerletmeye yönelik olduğunu görüyor.

Afrika'lı komünistler, Güney Afrika ve Rodezya'daki insanlık dışı rejimlere destek gösteren emperyalist politikacıları, ABD, İngiltere, Fransa, Japonya, İtalya ve Siyonist İsrail tekellerini protesto eden dünya demokratik kamuoyuna katılıyorlar. İrkçı sömürgeci bu rejimlerle detant ve birarada yaşama mümkün ola-

maz. Bunlara karşı her biçimde kitlesel, affetmeyen bir mücadele Güney Afrika halkları, bütün Afrikalılar ve Uluslararası dayanışma ile birlikte tam zaferi kazanana dek sürecektir, bu amaç tüm Afrika'lı demokratların ve anti-emperyalistlerin hedefi ve mücadele yolu olmaktadır. Güney Afrika Namibia, Zimbabve'nin özgürlük savaşçılarının başlattıkları taarruz ırkçı-faşist rejimlerin yıkılmasını kaçınılmaz kılmaktadır.

Bugün, ırkçılığın temelleri sarsılırken, yıkılmaya mahkum rejimler kurtuluş yolunu ararken, halkların özgürlüğü mücadelesinin her zaman önünde yer alan Afrika'lı komünistler, tüm anti-emperyalist, anti-faşist (ırkçılığa karşı), gerçek demokratlar ve Afrika'nın tüm yurtseverleri, yorucu ve uzun mücadelemizdeki tüm dürüst insanların, Güney Afrika'daki ırkçı ve emperyalist rejime bir defada son verilmesi, Afrika ulusal kongresi ve Güney Afrika Komünist Partisi, SWAPO (Namibia) ve Yurtsever Cephe (Zimbabve) tarafından öncülük edilen devrimci güçlere maddi ve moral yardımın gösterilmesi için birleşmeleri gerektiğine inanmaktadırlar.

Tüm ilerici güçlere, cephe hattı ülkelerinin ırkçılığa, faşizme ve emperyalist sömürüye karşı verdikleri mücadeleyi militanca desteklemeleri için sesleniyoruz.

Afrika'da güçler ilişkisi iki ana eğilimle karakterize edilebilir. Bir yanda devrimci bir hareket diğer yanda ise emperyalizm, her yolu kullanarak kıtamızda meydana gelen devrimci gelişimleri durdurmaya çabalamakta.

Son dönemde, Afrika halkları ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinde önemli başarılar kaydettiler. Portekiz sömürgeciliğinin ve faşizmin devrimci altedilişi, ırkçı ve sömürgeci Güney Afrika'da yükselen mücadele, Etyopya'da sürmekte olan derin devrimci süreç, Batı Sahra'da kendi kaderini tayin hakkı için mücadele, Çad'da Fransız emperyalistlerine karşı yürütülen silahlı direniş ve kapitalist yönelimli ülkelerdeki ilerici güçlerin zaferi. Afrika'daki güçler dengesini devrimci hareket ve süreç lehine değiştirdi.

Dünya çapındaki anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadele için büyük önem taşıyan olgular, ilerici devletlerin sayısının, olgunluklarının artması, sosyalist toplulukla bağlarının güçlenmesi, ve giderek daha fazla sayıda parti ve örgütün Marksizm-Leninizm ideolojisini benimsemeleridir.

Afrika'nın dünya kapitalist sistemi içindeki önemli yeri düşünülürse bu başarılar, emperyalist ülkelerin sosyo-ekonomik krizleri üzerinde güçlü bir etki bırakmış olmalıdır.

Bu süreci çarpıtmak ve güçler dengesini kendi lehlerine, emperyalizmin Afrika'lı müttefik sınıfları lehine çevirmek için, yeni sömürgecilik sistemini dengeye kavuşturmak için, elbirliği ile hareket eden NATO kuvvetleri, Afrika'da açık askeri müdahale ve istilayı gerçekleştirmek amacıyla hareket ediyorlar. Bu durum Zaire, Çad ve Batı Sahra'da açıkça ortaya çıkmıştır. Afrika'daki ve Hint Okyanusundaki askeri üslerinden yararlanan ve hareket eden gerici Fransız hükümeti, emperyalizmin jandarmalığını yaparak, küstahca Afrika devletlerinin iç işlerine müdahale ediyor. Askeri birlikleri yüzlerce Afrika'lıyı öldürüyor ve yaralıyor.

ABD emperyalizminin vesayeti altında ve en gerici Afrika devletlerinin desteğini alan NATO'nun politik, askeri üsler oluşturma gayretleri, kıtamızdaki barış ve ilerleme mücadelesi için büyük tehlikedir. Eğer bu üsler kurulursa, Gircard d'Estaing'in Paris'te yapılan son konferansta, himayesi altında toplanan Afrika ülkelerine verdiği akıl, bu bakımdan Afrika halkları ve dünya barışı için büyük tehlike taşımaktadır. Bunlar emperyalizmin dünya çapındaki askeri stratejisine tamamen tabii olarak ve ABD anlaşması hükümlerinin karşısında yer alacaktır. Kuşkusuz bu gerici, tecavüzkar politik ve askeri üslerin en temel amacı, emperyalist sömürüyü haklı çıkarmak, devletler arası çelişkileri körükleyecek ve provoke ederek Afrika birliğini bozmak, kıtamızdaki ilerici ve devrimci eğilimleri, gelişimleri saptırmak olacaktır.

Afrika'lı komünistler mümkün olan ve güçlü bir şekilde, NATO'nun savaş kışkırtıcısı çabalarına, Afrika'lı müttefiklerine ve özellikle Fransız hükümetinin tecavüzkar ve ırkçı müdahale politikasına karşı çıkıyor, bunları mahkum ediyor.

Emperyalist baskının ve manevraların durdurulması ve yenilgiye uğratılması, halk kitlelerinin geniş hareketliliğini, ilerici ve demokratik güçlerin birliğinin güçlenmesini, öncelikle sömürgeci metropoller, ülke ve kıta düzeyinde birlikte eylemin koordine edilmesini, özellikle Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkelere ittifakların derinleştirilmesini, işçi sınıfı, demokratik ve barışsever tüm güçlerin dünya çapında uluslararası dayanışmasını gerektirir.

Etyopya'daki devrimi takiben uluslararası emperyalizm, Arap gericiliği ile birlikte, Kızıl Denizi kontrol etmek, tecavüzkar askeri stratejisinin hizmetine sokmak ve burayı uluslararası boyutlarda sıcak savaş yatağı haline getirmek için çabalarını yoğunlaştırdı. Dahası, «Kızıl Denizin emniyeti» planı altında, uluslararası emperyalizm Suudi Arabistan, Mısır ve Sudan'ın gerici hükümetleri-

nin de desteğini alarak bu bölgedeki devrimci süreci çarpıtmak veya mümkünse ilerici hükümetleri devirmek yollarını arıyor. Kızıl Deniz tüm ülkelerin gemileri için elverişli olan uluslararası bir geçit ve bu geçitte barışçıl bir durumun muhafaza edilmesi o bölge halklarının, Afrika ve tüm dünya halklarının hayati çıkarı.

Komünistler, Arap halklarının ve Filistin halkının doğru mücadelesini destekliyor. İsrail birliklerinin işgal altındaki Arap bölgelerinden tamamen çekilmesini ve Filistin halkının meşru devlet kurma hakkının gerçekleşmesini savunuyorlar. Güney Kore'de bulunan ABD birliklerinin varlığını mahkum ediyor ve ülkenin barışçıl birliğini destekliyor. Afrika'lı komünistler, Şili'de, Uruguay'da, Brezilya ve diğer ülkelerde diktatörlük altında sabırlı mücadele yürüten halkları destekliyor. Diktatörlük rejimlerinin sona erdirilmesi ve insan halklarına, demokratik özgürlüklere saygı duyulmasını istiyorlar.

Proleterya enternasyonalizmini benimseyen Afrika'lı komünistler, Asya'da, Latin Amerika ve Avrupa'da, ulusal bağımsızlık için tekeli sermayeye karşı, demokrasi, barış ve sosyalizm için savaşı komünist partilerine ve bütün anti-emperyalist güçlere militan, kardeşçe dayanışma arzularını belirtiyor.

Bütün ilerici ve demokratik güçlerle birlikte, Afrika'lı komünistler farklı sosyal sisteme sahip ülkeler arasında barış içinde bir arada yaşama ve detant politikasını aktif olarak destekliyor, nükleer silahlanmanın durdurulması ve silahsızlanmanın sağlanması için mücadele veren halkları destekliyor, Afrika'nın nükleer silahlanmadan arınmış bir bölge haline gelmesi ve Kızıl Deniz'in de barış bölgesi haline getirilmesi, kıtada ve adalarındaki askeri üslerin kaldırılmasını savunuyor. Helsinki'de toplanan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği konferansının son metnini aktif olarak destekliyor ve ilkelerinin en geniş bir şekilde uygulanması için çağrı yapıyor.

Nükleer silah stoklarında genel bir azaltmaya gidilmesi ve detantın prensiplerinin uygulanması yolunda Sovyetler Birliği'nin gösterdiği bütün çabalara rağmen, NATO ülkeleri «Sovyet tehdidi» yalanı altında silahlanma yarışını görülmemiş boyutlara ulaştırıyorlar. Nükleer misilleme silahları dünyadaki her ülke ve halkları için büyük bir tehlike kaynağı. Uluslararası güvenlik atmosferi içinde gelişen ülkelerin ekonomik gelişmelerinin ilerletilmesini ve çok daha fazla kaynak ayırmak mümkündür. Nitekim silahlanma yarışının sona erdirilmesi, Afrika, Asya ve Latin Amerika ülkelerindeki yoksulluğun ekonomik geri kalmışlığın, cahil-

liğin ve perişanlığın üstesinden gelinmesi bakımından büyük önem taşımaktadır.

Emperyalist ülkelerin askeri endüstrileri korkunç bir silahı, nötron bombasını üretmeye çalışıyorlar. Dünyanın her köşesinde nötron bombasının üretilmesine karşı büyük kampanyalar düzenleniyor. Dünyadaki ve Afrika'daki tüm barış severleri, emperyalist bir plan olan nötron bombasının üretiminin durdurulması ve askeri stokların azaltılması için mücadeleye çağırıyoruz.

Bütün demokratik güçlerle birlikte komünistler uluslar arası ilişkiler sisteminin yeniden doğru ve eşit bir temel üzerinde düzenlenmesi, ve halkların çıkarına işleyecek olan yeni uluslararası ekonomik düzenin kurulması talebini ortaya atıyor ve savunuyorlar.

Afrika ülkelerinin komünistleri, halklarının ayrılmaz parçası. Afrika işçi sınıfının tüm çalışan halkın öncüsüdür. Afrika'nın özgürlüğü, bağımsızlığı ve itibarı için yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesi saflarındaki kararlı mücadeleleri ile, Afrika halklarının çıkarları için dürüst ve özverili yaklaşıklarını, devrimci kararlılıklarını ve tutarlılıklarını, proletarya Enternasyonalizmine bağlılıklarını ispat ettiler. Yüzyıllardan beri komünistler Afrika halklarının mutluluğu için hayatlarını feda ediyorlar. Binlercesi sürüldü, hapisanelere ve toplama kamplarına atıldı ve ırkçı sömürgeci ve gericiler tarafından işkencelerden geçirildi. Bazı Afrika ülkelerinde komünistler ve demokratlar, sadece çalışan halkın çıkarları için mücadeleyi herşeyin üstünde tuttukları için, uluslararası emperyalizmin desteği ile birlikte gericiler tarafından bu güne dek zülme uğratıldılar.

Uluslararası komünist ve işçi sınıfı hareketi en önemli devrimci değişimlerin eksenini ve tüm hakların özgürlük ve güvenlik mücadelesinin yönlendiricisidir. Dünya Komünist hareketinin en önemli kazanımı olan dünya sosyalist sistemi, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi güçlerinin en temel destek kaynağıdır.

Günümüzde böyle bir durumun hakim olmasıyla ki uluslararası gericilik birlik içindeki hareketimize karşı tüm güçlerini seferber ediyor. Uluslararası gericilik ile ittifak içinde olan maoizm komünist hareketin birliğini bozmaya çalışıyor. Maoist ideolojinin içeriği Marksizm-Leninizme yabancıdır.

Halkların en temel çıkarlarına ters olan Maoocuların bölücü politikası en iyi ifadesini, ulusal kurtuluş hareketlerini bölmek, dağıtmak çabalarında, Angola, Batı Sahra, Zaire ve Şili'de gerici güçlerin desteklenmesinde Sosyalist Birleşik Vietnam'a karşı Kamboçya liderlerinin sürdürdüğü askeri çatışma politikalarının des-

teklenmesinde, silahsızlanmayı talep eden dünyanın ilerici ve barışsever güçlerinin çabalarını küçük düşürme girişimlerinde bulunmaktadır. Afrika'daki en tutarlı devrimci güçleri cezbetmeyi başaramadıktan sonra Maocular kıtadaki en gerici rejimlerle ve karşı devrimci güçlerle bağlarını sıkılaştırıyorlar.

Ulusal Demokratik devrimin görevlerini yerine getiremeyen ve daha önceki konumlarından geri dönen bazı egemen çevreler ve toplumsal tabakalar anti-emperyalist cepheden kopuşlarını haklı çıkarmak ve sosyalist topluluk üyesi ülkelerle, Sovyetler Birliği ile ittifaktan kendilerini ayırmak için Maoocu teorik argümanları ve demagojileri kullanıyorlar.

Maoizm Afrika'da ciddi bir sarsıntı geçiriyorsa da önemli politik ve ideolojik tehlike potansiyelini koruyor. Bundan dolayı, kıtamızdaki tüm devrimci ve demokratik güçlerin yurtseverlik görevi, ulusal bağımsızlık, barış, demokrasi, sosyalizm savaşını küçük düşüren Maoist politikaya karşı sıkı bir mücadele verilmesidir.

Son zamanlarda Doğu Arap, Latin Amerika ve Avrupa ülkelerinin komünist partileriyle, uluslararası işçi sınıfı hareketinin ve dünya komünist hareketinin birliğini güçlendiren bölgesel konferanslar düzenlendi.

Tropikal ve Güney Afrika komünist partilerinin bu ilk toplantısı hem dünya komünist hareketi hem de kıtamızda sürdürülmekte olan ulusal toplumsal kurtuluş mücadeleleri açısından büyük bir tarihsel önem taşımaktadır. Komünistler ve devrimci demokratlar anti-emperyalist cephenin ve ilerici örgütlerin birliğinin pekişmesini sağlayacak olan, tüm sosyalist, devrimci demokratik güçlerin öncüsü olan komünistlerin ve devrimci demokratların birliğini ilerletecek olan ikili ve çok taraflı ortak forumlar düzenlemelidirler.

Afrikalı komünistler övünçle, uluslararası işçi sınıfı, komünist ve ulusal kurtuluş hareketlerinin tamamlayıcı parçasını oluşturduklarını, Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ve sosyalist yönelimli ülkelerin dostu olduklarını, Afrika'nın kurtuluş mücadelesinin sosyalist dünya, uluslararası işçi sınıfı, tüm kıtalardaki komünist ve ulusal kurtuluş hareketleri ile kopmaz ve sonsuz birliğinin sağlanmasının aktif savaşçıları oldukları ve olacaklarını, tutarlı Enternasyonalistler ve halklarının, ülkelerinin kararlı yurtseverleri olduklarını ve olacaklarını ilan eder.

Information Bulletin,
16-17/1978 Sayfa 14-36

Uluslararası Ticarete Yeni Eğilimler ve OPEC Ülkeleri

İleri kapitalist ülke ekonomileri, ihtiyaçları olan hammadeler ve yarı mamuller açısından son yıllarda önemli sıkıntılar çekiyor. Onların bu sıkıntılarının başlıca sebebini hammadde fiyatlarındaki artışlarda aramak gerekir. Gerçekten de emperyalistler, artık 15-20 yıl öncesine göre çok daha az hammadde kaynaklarına sahipler ve dünyamızda denetimlerinde tuttıkları hammadde alanları her geçen gün daralıyor. Emperyalist kampta her zaman, ülkeler arasındaki ekonomik ilişkileri karakterize eden en belirgin özellik, karşılıklı işbirliği ve yardımlaşma yerine, emperyalist ülke ekonomilerini gözeten çıkarların tek yanlı korunması olmuştur. Sömürge, yeni sömürge ve bağımlı ülkeler ekonomileri aleyhine sürekli olarak derinleşen bu sömürü ilişkisi, hem geri ülkeler ekonomilerinde sık sık rastlanan yapısal krizlere yol açmıştır, hem de aynı zamanda bu ülkelerin ekonomilerinin, emperyalizmin ekonomik krizlerini her an devralacak biçimde şekillenmelerinde rol oynamıştır.

Ancak, emperyalist ekonominin aort damarı olan bu ilişkilerde, son yıllarda önemli tıkanıklıklar gözleniyor. Çünkü, emperyalist ekonomilerin yoğun sömürüsü altındaki bağımlı ve geri ülkelerde, hayat şartlarındaki hissedilir gerileme, bu ülkelerin politik tutumlarına yansımakta gecikmiyor. Hiç değilse mevcut siyasal statükonun korunabilmesi açısından bağımlı ülkeler hükümetleri, daha adil ekonomik ilişkiler talep ediyorlar. Sanayi mamüllerini çoğunlukla emperyalist ülkelerden ithal eden bu ülkeler, ihraç ettikleri hammaddeler için daha yüksek fiyatlar uygulanmasını istiyorlar. Yükselen bağımsızlıkçı eğilimlerin de baskısıyla, ticari ilişkilerde ileri kapitalist ülkelere daha yüksek fiyatlar dayatmanın çeşitli yollarını deneyen hammadde üreten ülkeler, ayrıca son yıllarda bu doğrultuda kendi aralarında işbirliklerine de yöneli-

yorlar, Petrol Üreten Ülkeler Örgütü OPEC, Doğu Afrika Ortak Pazarı, Arap Ortak Pazarı ve Latin Amerika Serbest Ticaret Bölgesi, hammadde üreten ülkelerin son yıllarda kendi aralarında oluşturdukları birliklerin belli başlı örnekleri arasında sayılabilirler. Bu gibi birlikler, geri, hammadde üreticisi durumundaki ülkelerin, dünya ticaretinde yeni dengeler oluşturmasına yardımcı oluyorlar ve emperyalizme karşı ulusal ekonomilerin gelişme eğilimlerini öne çıkarıyorlar.

Emperyalistlerin asıl tahammül edemedikleri de bu işbirlikleri oluyor. Çünkü, emperyalizmin karşısına birlikte çıktığında, karşılıklı ticari ilişkilerde köklü değişiklikler yaratmanın mümkün olduğu bir çok kez görüldü. Bunun en ileri ve açık örneğini petrol üreten ülkelerin kendi aralarında oluşturdukları OPEC örgütü veriyor.

OPEC özellikle petrol üreticisi durumundaki ülkeler tarafından oluşturulmuş bir örgüt olarak 1973 Arap - İsrail savaşından sonra dünya petrol fiyatlarının belirlenmesinde önemli rol oynamıştır. Böylece petrol üreten ülkeler belli bir dayanışma içine girdiler ve emperyalizmin ekonomik ambargo tehditlerinin karşısına «petrol ambargosu»nu çıkarmak için elverişli olanaklar elde ettiler. 1973 İsrail-Arap savaşında İsrail'den yana açık tavır alan kapitalist ülkelere uygulanan petrol ambargosu, dayatılan yeni ve yüksek petrol fiyatları bu ülkelerde ekonomik hayata felce uğrattı. Emperyalistler OPEC ülkelerinin bu dayanışmasını içerden sabotaj etmek için bir çok kez girişimlerde bulundular ve kısmi başarılar elde ettiler. Örneğin: OPEC üyesi ülkelerden İran ve Suudi Arabistan gibi gerici yönetimleri, petrol fiyatlarındaki artışları denetim altında tutmak için OPEC içinde birer «Truva Atı» olarak kullanmayı denediler. Bütün bunlara rağmen bu dayanışma örneği, elde ettiği başarılar sınırlı bile olsa emperyalist ülkelerin ekonomileri üzerinde derin etkiler yarattı. Bu etkilerin başında, emperyalist ülkelerde dış ticaret dengesinin bozulması ve sürekli büyüyen açıklar; üretim hacminde azalmalar ve artan işsizlik; sürekli enflasyon, mevzi krizlerin daralan periyodlarla ortaya çıkmaları ve genel krizle içiçe geçmeleri geliyor. Silah harcamaları ve muhtelif korunma rezervlerindeki azalmalar yanında bu yeni külfet, emperyalist ekonomik krizleri daha da derinleştirdi. Belli bir dönem içinde (1973 yılında) stoklarla ekonomik istikrarı korumayı deneyen emperyalistler, ardından (1974 ve sonrası) derin bir krize yuvarlandılar. Bu kriz, 1929/32 genel krizinden bu yana, kapitalist kampı temellerinden sarsan

en önemli krizlerden biri oldu. Bu krizi, emperyalist ülke ekonomileri üzerindeki değişik etkilerinden izlemek mümkündür:

Örneğin: 1970 sonrası dönemde, ileri kapitalist ülkelerin dış ticaret bilançolarındaki değişikliklerin toplu durumu şöyle:

1976 fiyatlarıyla

dış ticaret tutarı: 1970 1971 1972 1973 1974 1975 (1970:100)

İhracaat :	100	112	132	181	242	261	(+ % 161)
İthalat :	100	111	132	182	258	263	(+ % 163)

Dış ticaret hacmi:

İhracaat	100	107	116	132	140	133	(+ % 33)
İthalat	100	106	116	131	130	117	(+ % 17)

(Kaynak: IPW Forschungs hefte 2/76 S. 78)

İleri kapitalist ülkelerin 1970-1975 döneminde, dış ticaret bilançolarındaki aleyhte gelişme yukarıdaki tablodan açıkça izlenebilmektedir. 1971 yılında, kapitalist metropol ülkeler lehine olan dış ticaret dengesi 1973 yılında bu ülkelerin aleyhine dönmekte ve bu durum devam etmektedir.

Bunun yanında, fiyat düzeylerinin ileri kapitalist ülkeler aleyhine bozulmuş olduğu, tablonun ikinci kısmındaki rakamlarla, ilk kısımdaki rakamların karşılaştırılmasından anlaşılabilir. Bu ülkelerin ihracat hacimlerindeki % 33 lük artışa karşılık elde ettikleri gelir % 161 artmış bulunuyor. Halbuki aynı ülkelerin ithal ettikleri ürünlerin hacmi aynı dönemde % 17 lik bir artış göstermesine karşılık, bu ürünler için ödedikleri miktar ve % 163 artmış bulunuyor. Bu, dünya fiyatlarını metropol kapitalist ülkeler aleyhine değiştirmenin mümkün olabileceğini gösterir.

Hammadde fiyatlarındaki artışlar emperyalist ülkelerin toplam dünya ticareti içindeki paylarının sürekli daralmasına yol açan sonuçlar doğuruyor. Bunu olanaklı kılan en önemli faktörlerin başında ise, emperyalist metropollerdeki kapitalizmin kendi eğilimleri geliyor. Bu ülkelerde, toplam ithalat içindeki hammadde, petrol ve yakıt payları sürekli olarak büyüyor ve büyüyen ekonominin ihtiyaçları bunu zorluyor. Dünya ticaretinde hammadde fiyatlarının yükselişine yol açan bu gelişmeleri, hammadde üreten ülkelerin tutumları tahrik ettikçe, aşağıdaki tablodan da anlaşılacağı gibi, dünya ticaretinde emperyalist metropol ülkelerin egemenliği aleyhine yeni gelişmeler ortaya çıkıyor:

Çeşitli ülke guruplarının kapitalist dünya ticaretindeki payları

	1970	1972	1973	1974
Metropol ülkeler :	80.2	79.8	78.9	70.2
Gelişen ülkeler :	19.8	20.2	21.1	29.8
OPEC ülkeleri :	6.3	7.8	8.6	17.3
Diğer ülkeler :	13.5	12.4	12.5	12.5

Kaynak: Aynı yer S. 79

Tablonun gösterdiği en çarpıcı gerçek, 1973-1974 yıllarının karşılaştırmasından çıkıyor. Emperyalist metropollerin dünya ticaretindeki toplam payında görülen % 8.7 lik azalmaya karşılık aynı oranda yani, yine % 8.7 lik bir artış, OPEC ülkeleri lehine ortaya çıkıyor. Bu yıllarda, 1973 savaşında İsrail'den yana tavır almış ülkelere karşı petrol ambargosunun başlatılmış olduğu anımsanırsa, geri ülkelerin çeşitli direniş yollarından dünya ticaretini etkileyip kendi lehlerine bir kısım değişikliklere yol açmalarının mümkün olacağı anlaşılabilir. İleride değineceğimiz başka bazı faktörlerden ötürü, zaten dünyada güçler dengesi, hem ekonomik ve hemde politik alanlarda emperyalist ülkeler aleyhine değişiyor. Emperyalizmin tek yanlı tahakküm, talan ve sömürüsü karşısında ekonomik ilişkilerde daha adil düzenlemelerden yana olan ülkeler, kendi ulusal ekonomilerini gözetmeye başladıkça bundan emperyalistler zarar görüyor. Hammadde kaynaklarına sahibolan ülkelerin bu yöndeki eğilimleri, uluslararası birlikler olarak somutlandığında, emperyalizmin gerilemesi hız kazanıyor. 1973 ve sonrasında uluslararası ticaret istatistikleri, böyle olduğunu kanıtlamaya yetiyor:

Genel olarak ekonomisi hammadde ithaline muhtaç olan kapitalist ülkelerin ortaya çıkan yeni ticaret dengelerinden etkilenmelerinin yanında, değişik kapitalist ülkelerin bu gelişmelerden etkilenmesinin ölçüleri de farklı farklı oluyor. Örneğin: Aşağıdaki tablodan da görülebileceği gibi, bazı metropol kapitalist ülkelerin dünya ticaretindeki payı gözle görülür biçimde azalırken bazıları nisbi olarak yerlerini korumayı başarıyorlar.

Metropol ülkelerin kapitalist ticaret içindeki payları: (Yüzde)

	1968	1970	1972	1973	1974
ABD	16.1	15.2	13.1	13.6	12.5
JAPONYA	6.1	6.9	7.6	7.2	7.2

F. ALMANYA	11.9	12.4	12.6	13.3	11.7
İNGİLTERE	7.2	6.9	6.5	5.9	5.0
FRANSA	6.0	6.3	6.9	6.9	5.9
İTALYA	4.8	4.7	5.0	4.3	3.9

Kaynak: IPW Forschungs hefte - 2/76 S. 80

Emperyalist metropoller, dünya ticaretindeki yerlerini korumak ve sarsılan konumlarını düzeltmek için ihraç ettikleri mamül mal fiyatlarında yüksek artırmalara yöneliyorlar ama onların önlemlerinin etkisini azaltan başka alternatiflerin varlığı ve sosyalist ülkeler topluluğunun dünya ticaretindeki rolü, yine de, hammadde fiyatları lehine olan gelişmeleri engelliyemiyor. Aşağıdaki tablodan bunu açıkça görme olanagımız var.

Dış Ticaret Fiyatları :

	Kapitalist ülkelerin mallarındaki fiyat artışları	Hammadde fiyatlarındaki yükselmeler	Mamül mal fiyatlarında yükselmeler
1971	105	110	105
1972	109.8	127	113
1973	118.0	182	133
1974	132.9	309	162
1975	147.1	302	182
1976	136.6	311	183
1977	147.4	344	197

Kaynak: Einheit Sayı: 4/78. Sayfa: 434

Görülüyor ki, 1973 ve 1974 yıllarını kapsayan «petrol ambar-gosu» ve sarsıcı sonuçları, dünya ticaretindeki fiyat dengelerini altüst etmeye yetmiş. Örneğin: Bir yıl öncesi, yani 1972 yılında kapitalist ülkeler ihraç mamülleri fiyatlarında % 4.8, hammadde fiyatlarında % 17 ve genel olarak mamül mal fiyatlarında % 8 lik artışlara karşılık, 1973 yılında aynı artışlar sırasıyla % 9.8, % 55 ve % 20 olarak tebaruz etmiş. Hammadde fiyatları lehine olan artışlar daha sonraki yıllarda da, çeşitli dalgalanmalarla kendini gösteriyor.

Bu fiyat sıçramalarından hemen bütün hammadde çeşitleri derece derece etkilendiler. Ancak, bu etkinin değişik hammadde fiyatları üzerindeki sonuçları farklı oldu. Örneğin: 1970/1974 yıl-

larında petrol fiyatlarında % 748, yergazı fiyatlarında % 675, kurşun ve pamuk fiyatlarında % 200, çinko fiyatlarında % 400 demir fiyatlarında % 239, aliminyum fiyatlarında % 79, kömür fiyatlarında % 300 gibi. (IPW Berichte 10/78 s: 14)

Bu fiyat sıçramaları kapitalist dünya pazarında yeni ve daha yüksek bir fiyat düzeyinin oluşmasına yolaçtı. 1974/1975 yıllarında bu düzeyler bir miktar düşmüş olmakla birlikte 1977'nin ilk iki ayında yeniden yükseldi ve eski düzeyin üstüne çıktı. Kahve fiyatlarındaki % 559.7 ve kakao fiyatlarındaki % 867.5 gibi yüksek düzeyde artışlar bu dönemde oldu.

Gelişmiş kapitalist ülkeler bu değişimleri elbette ki sineye çekmediler ve çeşitli koruyucu önlemlerle buna karşılık vermeye çalıştılar. Bu önlemlerin başında, eski fiyat düzeylerinin geçerli olduğu dönemde ellerini dokundurmadıkları kendi kaynaklarını harekete geçirmeleri geliyor.

Bunun yanında ithalat kısıtlamaları, çeşitli yollardan enerji tasarrufu, ihracaatın zorlama yöntemlerle artırılması gibi yollar da denendi ama bunlar emperyalist ülkelerde bütçe açıklarının ortaya çıkmasını ve büyümesini engellemeye yetmedi.

Aşağıdaki tablo belli başlı kapitalist ülkelerde dış ticaret bilâncolarındaki gelişmeleri gösteriyor:

	ABD	JAPON	F. ALM.	İNG.	FRN.	İTAL.
1964	+ 5529	— 1264	+ 1602	— 3526	— 1076	1276
1966	+ 1746	+ 254	+ 2112	— 2553	— 953	539
1968	— 1256	— 16	+ 4693	— 4136	— 1254	69
1970	+ 230	+ 437	+ 4375	— 2416	— 1183	1729
1972	— 9643	+ 5120	+ 6445	— 3525	— 865	735
1973	— 2752	— 1357	+ 12971	— 8427	— 1384	5587
1974	— 10089	— 7152	+ 20155	— 15710	— 6827	10626

(Kaynak: IPW 2/76 S: 81)

Kendileri «gelişmekte olan kapitalist ülkeler» kategorisine dahil olmakla ve hammadde üreten ülkeler olma durumlarını muhafaza etmekle birlikte petrol ithal etmek zorunda olan pek çok ülkede aynı olumsuz etkiler kendini gösterdi. Üstelik bu ülkelerin ekonomisi, hem artan hammadde fiyatlarından, hem de buna tepki olarak yükselen mamül mal fiyatlarından zarar gördü ve bunların ekonomisi, tabir caizse, büyük bir açmazın içine yuvarlandı.

OPEC dışındaki ülkelerde Bilanço: (Milyon Dolar)

	1972	1973	1974	1975
İSPANYA	— 2951	— 4374	— 8232	— 8580
PORTEKİZ	— 933	— 1211	— 2339	— 1896
TÜRKİYE	— 623	— 732	— 2196	— 3240

(Kaynak: IPW Berichte 10/76, S: 77)

Bütün bu gelişmelerin rakamsal ilişkilerin çok ötesinde ve anlamlı sonuçları da oldu. Kapitalist ülkelerde halkın yaşamında köklü ve geriye doğru değişimler gözlenirken üretim kapasiteleri düşürüldü ve işsizlik yaygınlaştı. Aynı zamanda, ihracaat artırma yarışı kapitalist pazardaki rekabetin genel keskinliğini daha da artırdı ve pazardan pazara olan farklılıkları derinleştirdi.

Örneğin: kapitalist ülkelerde insanlar bugün eskisine oranla daha soğuk evlerde oturmak zorunda kalıyorlar. Fransız ve İtalyan hükümetleri bu konuda yasal kısıtlamalara başvurdular ve 20 dereceden fazla ısıtmayı yasakladılar. Hollanda hükümeti ise halka, giysilerini kalınlaştırma çağrısında bulundu. Otomobil endüstrisinde yatırımlar büyük ölçüde azaldı ve çeşitli ülkelerde kitle taşımacılığına yönelik çözümler arandı. Devlet subvansiyonlarının yüksek düzeyde devam etmesine rağmen ülke içindeki petrol satış fiyatlarına çok yüksek zamlar getiren kapitalist ülkeler, buna rağmen ekonomilerinde başgösteren arızaların üstesinden gelemediler. Para değerlerinde, dünya ticaretini yakından etkileyen dalgalanmalar bu dönemde oldu ve ileri sanayi ülkelerinin hükümet yetkilileri, dolar, sterlin vb. paraların değerlerini korumak için sık sık bir araya geldiler. Dünya bankasının kredileri bu dönemde ve artan yoğunlukta, bir kaç kapitalist sanayi ülkesinin itibarını kurtarmaya yöneldi. Görülmemiş enflasyon hızlarıyla bu ülkelerin ekonomilerinde doğan sıkıntılar, emekçilerin üzerine yeni külfetler olarak bindirildi.

Aşağıdaki tabloda, altı ileri kapitalist ülkede işsizlerin sayısı ve bunların çalışan nüfus içindeki yüzdesi görülüyor:

	ABD		Japonya		F. Alm.		İngiltere		Fransa		İtalya	
	1000	%	1000	%	1000	%	1000	%	1000	%	1000	%
1970	4088	(4.9)	593	(1.1)	149	(2.1)	602	(2.6)	262	(1.3)	616	(3.2)
1971	4993	(5.9)	639	(1.2)	185	(0.7)	776	(3.3)	337	(1.7)	613	(3.2)

1972	4840	(5.6)	726	(1.4)	246	(0.9)	886	(3.9)	380	(1.9)	1048	(5.7)
1973	4304	(4.9)	664	(1.1)	274	(1.1)	630	(2.7)	394	(2.0)	1005	(5.5)
1974	5076	(5.6)	726	(1.4)	583	(1.4)	631	(2.7)	498	(2.7)	997	(5.5)
1975	8283	(9.1)	1063	(2.1)	1074	(2.1)	1014	(4.4)	763	(4.1)	1096	(5.8)

Kaynak : IPW Forshungs hefte 2/76 S. 111

İşsizlik oranındaki artışlar ve işsiz sayılarındaki yükselmeler kapitalist ekonomilerde krizlerin karakteristik göstergelerinden biridir. Yukarıdaki tablodan da görülebileceği gibi 1973 yılında başlayan ve kapitalist ekonomilerin yapısal krizlerini derinleştiren gelişmelerin ardından, çok yüksek işsizlik yüzdeleri ortaya çıkmış. OPEC ülkelerinin uyguladığı petrol ambargosu karşısında, harekete geçirebileceği kaynakları olan İngiltere'de bile işsizlerin sayısında % 100'e yakın bir artış görülebilmektedir.

Tablo'dan çıkan asıl önemli sonuç ise, krizlerin kapitalist ülkelerde yarattığı etkilerin farklı farklı düzeylerde olmasıdır. Bu durum, kapitalist ülkeler ve uluslararası tekeller arasındaki rekabeti daha da keskinleştiriyor ve kapitalizmin yıkıcı dinamiklerini harekete geçiriyor. Çeşitli tekel gruplarının arasındaki artan rekabet dünya politikasında da önemli sonuçlarıyla kendini gösteriyor.

Krizler ileri kapitalist ülkelerde sadece işsizlerin sayısını arttırmakla kalmıyor, aynı zamanda çalışanların hayat düzeylerinde hızlı bir düşmeye, genel bir yoksullaşmaya yolaçıyor. Kısacası, krizlerin faturası her halükarda çalışanlara ödettiliyor. Aşağıdaki tablodan bunu görmek mümkün:

1974 yılında nominal ve gerçek ücretlerin durumu :

	Nominal	Gerçek
ABD	+ 8.3	- 4.1
JAPONYA	+ 26.5	- 2.2
F. ALMANYA	+ 12.0	+ 2.8
FRANSA	+ 19.3	+ 1.0
İNGİLTERE	+ 17.2	- 2.1
İTALYA	+ 22.4	- 1.3

Kaynak: IPW Forschungs hefte 3/76 S: 123

Ücretlerdeki miktar yönünden artışlara rağmen gerçek ücretlerin azaldığını veya yüksek ücret artışlarının, emekçilerin yaşamına çok cüzi ölçülerde yansıdığını gösteren bu tablo, aynı za-

manda krizin farklı ülkelerdeki farklı sonuçlarıyla birlikte çok yüksek düzeylere varan enflasyon hızını gösteriyor. Örneğin: ABD' de ücret artışları % 8.3 e vardığı halde gerçek ücretlerde % 4.1 e varan düşme olabiliyor. Bunu 1970 sonrası dönemde ve kademeli olarak şişirilen emisyon hacimlerinden (iç para arzı) de görmek olanağı var .Bu dönemde ABD'de % 59, Japonya'da % 200.7, F. Almanya'da % 97.8, Fransa'da % 98.3 vb. iç para arzındaki artışlara rastlıyoruz (aynı eser S: 152.)

Bu artışlar üstelik üretim hacmindeki azalmalarla birlikte olduğundan enflasyonist gelişmeleri daha açık biçimde görmemize olanak veriyor. 1970 yılı 100 olarak kabul edildiğinde 1973/1975 döneminde üretimin gelişme temposu ABD'de 119.0 dan 103.4 e, Japonya'da 122.2 den 105.7 ye, F. Almanya'da 114.8 den 102.0 ye ve Fransa'da 122 den 110 a düşmüş bulunuyordu (IPW 2/76 S: 9 — 1973 yılının en yüksek düzeyi ile 1975 yılının en düşük düzeyi).

Bu enflasyonist gelişmelere, tüketim malları fiyatındaki yüksek düzeyde artışlar zorunlu olarak eşlik etti. Aşağıdaki tablodan bunu görmek mümkün:

Kapitalist ülkelerde fiyat artışları: (%)

	ABD	İngiltere	Fransa	F. Alm.	İtalya	Japonya
1972	3.3	7.1	6.2	5.5	5.7	4.5
1973	6.2	9.2	7.3	6.9	10.8	11.7
1974	11.0	16.0	13.7	7.0	19.4	23.2
1975	9.2	24.2	11.7	6.0	17.2	17.3
1976	6.2	15.4	9.5	5.0	16.9	8.8

(Kaynak: IPW Berichte 10/76 S: 29)

Bu gelişmeleri mevzi krizlere bağlamak ve geçici olaylar olarak görmek yanlıştır. Çünkü, bir yandan dünyadaki güçler dengesindeki değişimler sosyalizmin artan ekonomik gücü ve bunun uluslararası ekonomik ilişkiler üzerindeki etkileri, emperyalizmin yapısal periyodik krizleri ve önlenemeyen sürekli kriz dönemi, öbür yandan dünya ticaretindeki köklü fiyat değişimleri ve yeni gelişme eğilimleri, aşırı kaynak israfı ve her geçen gün artan silah harcamaları, ileri kapitalist ülkelerin ekonomilerini kemiriyor ve sürekli tahribatlara, kronik krizlere yolaçıyor. Bu nedenle, emperyalist ekonomik krizleri karakterize eden yukarıdaki rakamları ve diğer göstergeleri, tamamıyla 1973 yılında başlayan petrol ambargosuna ve OPEC ülkelerinin direncine bağlamak, so-

runu eksik ve bir yanıyla görmek demektir. Geri ülkelerin güçlenen eğilimleri emperyalizmi o derece sıkıştırmaktadır ki, en güçlü emperyalist ülkelerin, ekonomik bakımdan geri ülkelere karşı çıkardıkları en «güçlü» bloklar bile gelişmeyi emperyalistler lehine değiştirme umudu vermiyor.

Gerçekten de «ortak ölçüler» bulmak için emperyalist metropol ülkeler bir çok kez girişimde bulundular. Örneğin, ABD'nin çıkarlarının gözetilmesi, doların «itibarı»nın korunması için Japon ve Alman ekonomisinde yeni düzenlemelere sık sık başvuruldu. AET ülkeleri kendi aralarındaki çelişkileri «yumuşatmak» amacıyla sık sık bir araya geldiler. Çeşitli kurumlar aracılığıyla nisbi bir denge sağlamak amacıyla dünya bankası, IMF, Para Fonu, OECD forumları hep bu amaçla teşvik edildi, ancak olumlu sonuçlara varılamadı. Çünkü, yukarıda işaret edildiği gibi, emperyalizmin krizleri aynı zamanda tekelci güç yoğunlaşmalarını tahrik eden sonuçlara yolaçıyor ve bu da yeni birleşmeleri teşvik ederken tekeller arasındaki rekabetlerin daha da kızışmasını doğuruyor.

Krizlerin yolaçtığı önemli sonuçlardan biri de tekellerin artan güçleri karşısında çok sayıda tekeli dışı işletmenin iflasa sürüklenmesidir. Bu, ekonomideki iç çatışmaları tahrik eder ama bunun yanında geçici rahatlamaların önkoşullarını da hazırlar. Aşağıdaki tabloda ileri kapitalist ülkelerdeki iflâs olayları görülüyor:

	ABD	Japonya	F. ALM.	FRANSA
1960	15 445	1 172	2 958	●
1965	13 514	6 141	3 157	●
1970	10 748	9 765	4 201	●
1971	10 326	9 206	4.437	●
1972	9 566	7 139	4 575	●
1973	9 345	8 202	5 515	9 441
1974	9 915	11 681	7 722	11 981
1975	11 432	12 606	9 195	14 875
1976	9 628	15 641	9 362	12 389
1977	7 919	18 471	9 562	12 395

(Kaynak: Horizont. 29/978)

Krizler, emperyalist metropollerin kendi aralarındaki çelişkileri de derinleştiriyor. Çünkü, her kapitalist ülke ekonomisi, kendi yapısal krizleri, genel krizin etkilerine karşı harekete geçirdiği

savunma araçları ve dış etkilere karşı sahip bulunduğu korunma rezervleri açısından farklılıklar gösteriyor. Buna, dış ticaret ilişkilerinde başvurulan şantajları ve himayeci eğilimleri de eklersek, kapitalist ülkelerde krizin değişik ölçüleriyle karşılaşıyoruz. Ve buna hiç kuşku yok ki, kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası da etkide bulunur.

Aşağıda, *birlikte kalkınma* amacıyla kurulmuş ve içinde Türkiye'nin de bulunduğu OECD ülkelerinde, hiç de birlikte kalkınılmadığını gösteren rakamlar görülüyor.

Toplumsal üretimde verimlilik artışı

	1972	1973	1974
ABD	- 9.8	+ 0.5	- 1.3
Ortak Pazar	+ 5.8	+ 0.8	- 13.0
F. Almanya	+ 0.8	+ 4.4	+ 9.4
Hollanda	+ 1.1	+ 1.8	+ 1.7
Belçika	+ 1.4	+ 1.4	+ 0.5
Fransa	+ 0.3	- 0.7	- 6.0
İngiltere	+ 0.3	- 2.9	- 9.1
İtalya	+ 2.0	- 2.4	- 7.9
Danimarka	- 0.1	- 0.5	- 1.0
Japonya	+ 6.6	- 0.1	- 4.5
Diğerleri (Türkiye dahil)	+ 0.8	+ 1.3	- 14.8

(Kaynak: IPW - 1/76 S. 96)

Görüldüğü gibi, emperyalist ülke ekonomilerinde her gelişmeye önemli dalgalanmalar eşlik ediyor. Bunun yanında, eşitsiz gelişim yasası belirgin biçimde işliyor. Örneğin: 1973/74 karşılaştırmasını alırsak, önemli petrol stoklarına sahip bulunan ve dünyanın pek çok yerinde petrol kaynaklarını kontrolü altında tutan baş emperyalist ülke ABD ekonomisi krizden nisbeten daha az etkilenmişken toplam ortak pazar ülkelerinde üretim kapasitesi büyük ölçüde düşmüş, verimlilik azalmıştır. İstikrarlı bir gelişim içinde olan F. Almanya ekonomisi aynı dönemde önemli bir sıçrama gösteriyor. Öteki OECD ülkelerinde de kriz, zaten varolan gerilemeyi hızlandırıyor.

Emperyalist ülkelerdeki ekonomik krizlerin başlıca nedenlerinden biri de ekonominin militarist yapısından kaynaklanır. Askerleştirilmiş bu ekonomilerin günümüzün siyasal koşullarında ve özellikle Detant politikası karşısında nefes boruları daralmak-

tadır. Onlar, yeni ve rasyonel önlemler almak bakımından bu alanda hiç bir şansa sahip değildirler. Mevcut kaynaklarını kriz noktasına seferber ederek belli bir süre rahatlatma dönemine girebilseler bile, sürekli artan askeri harcamalar ve kaynak israfı, onları nihai açmazlarına doğru sürüklüyor. Aşağıda 6 emperyalist ülkenin silah üretimindeki gelişmeler görülüyor.

Kapitalist metropollerde silah harcamaları (milyar)

	ABD	Japonya	F. ALM.	Fransa	İngiltere	İtalya
1970	77.85	590.6	22.57	32.67	2.44	1562
1971	74.86	689.9	22.45	34.91	2.81	1852
1972	77.64	807.9	28.72	37.99	3.26	2162
1973	78.47	979.1	31.91	42.28	3.51	2392
1974	85.91	1093.0	35.64	48.15	4.21	2852
1975	88.98	1327.3	38.10	56.49	5.07	2961

(Kaynak: IPW Forschungs - hefte 3/76 S: 151)

Aynı ülkelerde merkezi devlet bütçesinin borçları (milyar)

	ABD	Japonya	F. ALM.	Fransa	İngiltere	İtalya
1970	382.6	3135	45.4	98.8	33.4	10.246
1971	409.5	3651	47.1	96.2	37.3	12.297
1972	437.3	4733	54.5	86.2	38.8	15.200
1973	468.4	6552	57.1	86.3	37.7	19.511
1974	486.4		69.4	95.8	46.0	27.703
1975	508.0		105.0	97.0	52.5	34.000

(Kaynak: IPW Forschungs - hefte 3/76 S: 151)

Kapitalist ekonominin buhranlarını ve sürekli kötüleşen tek yanlı bir olay olarak görmek de yanlışır. En basitinden olumsuz gelişmeler karşısında bile kendini korumaya yönelik emperyalist ülkeler, böylesi derin krizlerde ve farklı nitelikli direnmeler karşısında çok daha radikal koruyucu önlemlere başvuruyorlar. Her kriz ve bunalım, gelişmiş kapitalist ekonomilerde varolan potansiyeli ve dinamikleri harekete geçiriyor. Bunu, krizlerin ardından gelen nisbi bir ilerleme ve düzelme dönemi kaçınılmaz olarak izliyor.

Ancak bu nisbi rahatlamalar, hem bağımlı hammadde üreten ülkelerin halklarına, ve hem de metropol ülkelerin emekçi yığın-

larına yeni külfetler yüklemek suretiyle elde edilebiliyor. Çünkü, kriz dönmlerinde emperyalist ekonomilerin kendilerini savunma mekanizmaları klasikleşmiştir ve başkaca çareleri de yoktur. Böyle durumlar, kaçınılmaz olarak belli sanayi kollarının devlet tarafından, diğerleri aleyhine himayesini tahrik ediyor. Örneğin: giyim endüstrisi, çelik endüstrisi, gemi yapımı bu sanayi kollarının başında gelir. Buna mukabil otomobil endüstrisi bu gelişmelerden tamir edilmez yaralar alarak çıkıyor. Himayeciliğin en tipik şekli ise, devlet desteğinde yeni karteller oluşturulması, daralan iç pazar karşısında himaye altındaki endüstri kollarının ihracaat olanaklarının genişletilmesi ve teşvik edilmesi, ithalatın kısıtlanması ve krizin etkilerine açık tutulan endüstri kollarının ihracaat olanaklarının şantaj yoluyla daraltılması gelir. Bu şantajlar dış ticaret ilişkilerinde de denenir. Yine bu durumlarda iflas, fizyon (birleşme) olayları ve toptan satış hacimleri yükseliyor, küçük işletmelerin yokolması süreci hızlanıyor. Krizin geçici olarak atlattılması dahi geniş halk yığınları üzerinde genel bir yoksullaşmayla somutlanıyor.

Bu, kaçınılmaz olarak mevcut rejime karşı hoşnutsuzların artmasını, kitle hareketlerinin yaygınlaşmasını doğuruyor. Ekonomik ve politik kitle hareketlerine katılanların sayısı ileri kapitalist ülkelerde sürekli artmaktadır. Örneğin: Kapitalist ülkelerde hükümetlere karşı gösterilere katılan emekçilerin sayısı muntazam bir artış göstermektedir. 1962 yılında 41 milyon kişi grev ve gösterilere katılırken bu sayı sırasıyla 1968 yılında 43, 1970 de 45, 1971 de 48, 1975 yılında 49 milyona ulaşmış bulunuyordu. Hayat koşullarını biraz daha iyileştirmek ve hükümetlerin iç ve dış politikalarını etkilemek için kitlelerin artan sayıda mücadeleye katılmaları, kapitalizmin krizlerinin, aynı zamanda bu krizleri daha da derinleştirecek güçleri de hazırlayarak devam ettiğini gösteriyor.

Emperyalizm açısından «her şey bitmiş» değil ama artık dünya ticaretindeki yeni eğilimler ve alternatifler, uluslararası ticaretin ilgi merkezi haline geliyor ve bundan emperyalistlerin «dayatma güçleri» zarar görüyor. Hammadde fiyatlarındaki artışlar şüphesiz sosyalist ekonomilerin de yüz yüze geldiği gelişmelerdir. Ama onlar, kendi ekonomilerini olumsuz etkilerden koruyorlar, bunun için ortak güçlerini ve olanaklarını harekete geçiriyorlar. Emperyalistlerin, hammadde fiyatlarındaki yükselmelere karşılık başvurdukları misilleme yollarına karşılık sosyalist ülkeler, fazladan ödedikleri miktarlara karşılık ihraç ettikleri malların fiyatlarında, yeni külfetlerini karşılayacak düzeyde bir artışla yetiniyor-

ya bölgede telafi edecek tırmanma girişimlerinden vazgeçmiyor ve bunda da geçici başarılar elde edebiliyor. Yükselen hammadde fiyatlarını telafi edebilmek için ihraç ettiği mamül mal fiyatlarındaki yükseltmeleri, bağımlılık çerçevesi içinde sıkışıp kalmış durumdaki ülkelere kabul ettirebiliyor. Öte yandan, ABD tekellerinin kontrol ettiği hammadde alanlarından hâlâ daha büyük avantajlar sağlanabiliyor. Bütün bunlara ek olarak, kendi ülkesindeki kaynakların daha yaygınca kullanımı, tekelci ekonomiyi besliyor, krizin etkilerini yumuşatma olanaklarını veriyor. Kısacası, bir yandan, emperyalist ülkelerde ekonomik krizleri derinleştiren ve genel krizle mevzi krizleri kaynaştıran gelişmelere karşılık bu aşamada emperyalizm, etkilediği ilişkiler ve denetlediği kaynaklar yoluyla açmazını erteliyor.

Aralık ayı içinde petrol üreten ülkeler OPEC toplantısında yeniden bir araya gelecekler ve petrol fiyatlarının yeniden tesbitini görüşecekler. Muhtemelen, İran ve Suudi Arabistan dışında kalan OPEC ülkeleri daha büyük fiyatlar talep edecekler ve bu isteklerinde direnecekler. Çünkü, İran petrol fiyatlarındaki ölçsüz artırımlara karşı olduğunu şimdiden açıklamış bulunuyor ve Suudi Arabistan da «makul» bir ölçü bulunarak toplantıya gidilmesini benimsemiş görünüyor. Emperyalist metropollerin «makul» bulacakları bir fiyat artırımını, onlara bir süre daha soluk almalarını sağlar. Öteki OPEC ülkelerinin yüksek fiyatlarda direnmeleri ise dünyada emperyalizm aleyhine ortaya çıkan gelişme eğilimlerini tahrik eder, yüksek düzeyde yeni fiyatların oluşmasına yol açar. Bundan şüphesiz emperyalist ülkeler kadar, bu kampta yer alan OPEC dışındaki ülkelerin ekonomileri de zarar görür ama artık dünyamızda, yukarıda değindiğimiz gibi, kapitalist kampta yer alan öteki ülkelerin, ulusal ekonomileri alternatifsiz değildir. Yeni alternatiflere yönelen geri kalmış ülkelerin bu tutumu yine son tahlilde emperyalizme zarar verecektir. Ancak bu sürecin hızlandırılması büyük ölçüde, emperyalist blok karşısında yeni düzenlemelere gidilmesiyle mümkün olabilir.

TÜSTAV

Sahralı Halkın Silahlı Mücadelesinin Kronolojisi

27 Şubat 1976-27 Şubat 1978 : Sahra halkı saldırgan Faslılara ve Moritanyahlılara karşı 3. mücadele senesine başlamaktadır. S.D.A.C.'nin ilanından 3 yıl sonra, Sahra halkının meşru temsilcisi, Polisario Cephesi, zorlandığı bir savaşın parlak bir bilançosunu çıkartacak durumdadır. Bu bilanço, sahra halkının topraklarının işgaline karşı direnmekteki kesin iradesini ve işgalci güçlerin tamamiyle yok edilmesine kadar kurtuluş mücadelesini sürdürmekteki kararlılığını ortaya koymaktadır. Bu bilanço aynı zamanda yeni işgalcilerin, S.D.A.C.'i topraklarının kendileri için basit bir polis harekâtı olduğu yolundaki sözlerine sert bir yalanlama getirmektedir.

S.D.A.C.'nin ilanının 3'üncü yıldönümü yaklaşırken, Sahra halkının şanlı kurtuluş mücadelesinin önemli tarih ve olaylarını veriyoruz.

OCAK 1976

4 Ocak : El-Ayoun ve Douara'da mevzilenmiş Faslı askerlere karşı sahralı vatanseverlerin büyük saldırısı.

7 Ocak : Cezayir kentinde General Giap ve Polisario Cephesi Genel Sekreteri Sayed El Ouali'nin Vietnam ve Sahra halkları arasındaki etkin dayanışmayı teyit eden görüşmesi.

22 Ocak : Faslı saldırgan güçler tarafından Tanit, Tifariti, Bir Lahlou mülteci kamplarının napalm-larla bombalanışı. Sahra kadınlar ve çocuklar arasında birçok kurban verildi.

26 Ocak : Mozambik'in başkenti

Maputo'da toplanmış olan Afrika Birliği Örgütü'nün Kurtuluşu Komitesi, kıta örgütüne, Polisario Cephesini Sahra halkının tek meşru temsilcisi olarak tanıması yolundaki tavsiyesi.

29 Ocak : Civardaki kamp halklarının yardımına giden bir Ulusal Halk Ordusu birliğinin Faslı işgal orduları tarafından alçakca saldırıya uğradığı Amgala'da savaş devam etmektedir.

Bloksuzlar Hareketi dönem Başkanı, Başkan BOUMEDIENE, Batı Sahra sorununun barışçı çözümüne en uygun aracın kendi geleceğini saptama hakkı olduğunu belirttiği mesajları sosyalist ve bloksuz ülkelerin Devlet Başkanlarına göndermiştir.

ŞUBAT

11 Şubat : Sahralı savaşıçılardan oluşan bir heyet Afrika Birliği Örgütü Genel Sekreteri tarafından kabul edildi. Heyet Genel Sekretere Polisario Cephesinin ilkesel mevzilerini teyid etmiştir.

16 Şubat : Cezayir hükümetinin Birleşmiş Milletler Örgütü Genel Sekreterine muhtırası: «Özgür ve gerçek bir referandum yoluyla Sahralılara kendi geleceklerini saptama haklarını kullanmalarını temin etme».

17 Şubat : Batı Sahra kurtuluş güçleri Amgala'da Rabat birliklerine karşı büyük bir saldırıya geçtiler. İşgal güçleri tam bir bozguna uğradı. Bütün yabancı gözlemciler Polisario Cephesi savaşıçılarının yalnız başlarına Faslı krallık ordularını bozguna uğrattıklarını ve Fasilaların 150 ölü verdiklerini açıkladılar. Sahralı mülteciler kampına gönderilen bir anket heyetinden sonra İnsan Hakları Uluslararası Federasyonu Fas ve Moritanya'nın işgalini mahkum etmişti.

19 Şubat : Cezayir hükümetinin İspanyol hükümetine gönderdiği bir nota: «Üçlü anlaşma Fas ve Moritanya'nın saldırganlığına yol açtı».

23 Şubat : Adis Ababa'da Afrika Birliği Örgütü Bakanlar Kurulunun toplantısı başladı. Günümüzde Batı Sahra sorunu, işgal altındaki Somali kıyısı, Namibiya, Zimbabve ve Güney Afrikalı ırkçı rejim vardı.

26 Şubat : İspanya resmen Batı Sahra'dan çekilerek burayı Fas ve Moritanya'ya terketti. Birleşmiş Milletler Örgütü Genel Sekreteri Birleşmiş Milletlerin sahra halkının kendi geleceğini saptama hakkına ilişkin kararlarına saygı gösterilmediğini belirtti.

27 Şubat : Batı Sahra'da kurta-

rılmış topraklardan olan Bir Lahlou'da Sahra Demokratik Arap Cumhuriyetinin doğuşu. Yeni Cumhuriyetin Devrim Konseyi, hükümeti ve Anayasası var. S.D.A.C.'nin resmen ilanı Sahra Ulusal Konseyi geçici Başkanı tarafından yapıldı.

Fas Krallığı hava kuvvetleri Guelta ve Oum Mreiga sivillerini vahşî bir şekilde napalmla bombaladılar.

Afrika Birliği Örgütü Bakanlar Kurulu Adis Ababa'daki çalışmalarını tamamladı: Bu çalışmalar sırasında 21 ülke Polisario Cephesini tanıdı.

MART

1 Mart : Afrika Birliği Örgütü'nün bakanlar düzeyinde 26. oturumu Adis Ababa'da çalışmalarını bitirdi ve sahra halkının kendi geleceğini saptamaya hakkı olduğunu belirtti.

Madagaskar'dan sonra Burundi de S.D.A.C.'ni tanıdı.

6 Mart : İlk hükümetin kuruluşu. İlk Başkan Mohamed Lamine Olud Ahmed oldu.

8 Mart : Cezayir S.D.A.C.'ni tanıdı ve Sahra Cumhuriyetinin Afrika Birliği Örgütü tavsiyelerine uygun bir egemenlik hareketini temsil ettiğini bildirdi.

Oum Dreiga mülteci kampı şehitler kampı ilan edildi (25000 sahralı Fas uçaklarının attıkları bombalarla can verdi).

S.D.A.C.'ni tanımış olduğu için Rabat ve Nouakchott Cezayir'le diplomatik ilişkilerini kestiler.

9 Mart : Fransız basını, Fransa'nın Fas'a olan silah tedariki artıracağını haber verdi.

11 Mart : Benin ve Angola Halk Cumhuriyeti de S.D.A.C.'ni tanıdılar.

13 Mart : Mozambık Halk Cumhuriyeti S.D.A.C.'ni tanıdı.

16 Mart : Arap Birliği Bakanlar Kurulunun 26. oturumu. Arap Birliği Genel Sekreterine gönderdiği bir mesajda sahra başkanı «Davamız bizim huzurumuzda tartışılmalıdır» dedi.

17 Mart : Kore Halk Cumhuriyeti ve Togo Cumhuriyeti, S.D.A.C.'ni tanıdılar.

29 Mart : Birleşmiş Milletler Örgütü Genel Sekreterinin özel Temsilcisi Olof Rydbeck, Birleşmiş Milletlerin Sahra halkının kendi geleceğini saptamasına ilişkin kararlarının uygulanması için bölgede yeni bir geziye çıktı. Madrid'ten sonra Cezayir'e gitti.

31 Mart : Rydbeck, Cezayir'de, Birleşmiş Milletler Örgütü gözünde İspanya'nın hâlâ Batı Sahra'daki idareci güç olduğunu söyledi.

NİSAN

1 Nisan : Ruwanda S.D.A.C.'ni tanıdı.

17 Nisan : Birleşmiş Milletler Örgütü için Batı Sahra dosyası kapanmadı. Birleşmiş Milletler sözcüsü, Waldheim'in meseleye şahsen el koyduğunu bildirdi.

30 Nisan : Sahralı vatanseverler El-Ayoun'a saldırdılar. Rabat kuvvetleri 300'den fazla kayıp verdi.

MAYIS

1 Mayıs : Polisario Cephesi güçleri Bou-Craâ ve Bir Lahlou'ya saldırdılar.

9 Mayıs : Rabat ve Madrid arasında Sahra zenginliklerinin işletilmesi konusunda tartışma başladı.

16 Mayıs : Polisario Cephesi savaşçıları işgal kuvvetlerine karşı sal-

dırlarını sürdürüyorlar. El-Ayoun, Smara, Bou-Craâ, Bir Moghrein Sahralı vatanseverlerin saldırılarına hedef teşkil etmekte.

18 Mayıs : S.D.A.C.'de gerilla tipi savaş yenelleştirildi.

HAZİRAN

8 Haziran : Polisario Cephesi savaşçıları Nouakchott'un askeri garnizonlarına cesur bir saldırıda bulundular.

9 Haziran : Polisario Cephesi güçlerinin Moritanya başkentine yeni bir saldırısı.

20 Haziran : Polisario Cephesi Yürütme Komitesi Genel Sekreteri Mustafa El-Ouali'nin savaşta öldü -ğünü haber verdi.

TEMMUZ

5 Temmuz : Port-Louis'de (Maurice Adası) toplanmış bulunan Afrika Birliği Örgütünün 13. zirvesi, Batı Sahra Sorunu hakkında Sahra halkı temsilcilerinin de katılacağı olağanüstü bir zirvenin toplanmasına karar verdi.

AĞUSTOS

3 Ağustos : Polisario Cephesinin 3. Kongresinin kapanışı. Mohamed Abdelaziz Genel Sekreter seçildi. Kongre bir ulusal eylem programıyla S.D.A.C.'nin Anayasasını benimsedi.

EYLÜL

7 Eylül : S.D.A.C.'nin Tanıtma Bakanı Mohamed Ould Salek Polisario Cephesinin 3. Kongresinin sonuçlarıyla yeni Sahra hükümetinin liste-

sini açıkladı. Kongre genel bildirisi S.D.A.C.'inde sosyalizmin gerçekleştirilmesini hedef olarak aldı.

EKİM

26 Ekim : Polisario Cephesi 28 Aralık 1975'de esir alınan Pierre Séguro ve Paul Rieff adlarında 2 Fransız'ı serbest bıraktı.

KASIM

15 Kasım : İspanya Sosyalist İşçi Partisi (PSOE) Polisario Cephesini Sahra halkının tek ve meşru temsilcisi olarak tanıdı.

ARALIK

30 Aralık : Polisario Cephesi Genel Sekreteri Mohamed Abdelaziz bir basın toplantısı sırasında 1977 senesi için siyasi, askeri ve diplomatik alanlarda bir eylem planı hazırladığını söyledi.

Bu sene süresince, Sahralı savaşçılar sadece kuzey cephesinde Fas ordusunun 10.467 askerini etkisiz kıldılar. Bunlardan 5.145'i öldürüldü, 5.149'u yaralandı, 173 asker ise Sahra Halkının Kurtuluş Ordusu (ALPS) tarafından esir edildi. Aynı devrede, aynı ordu, ALPS savaşçıları tarafından yönetilen harekâtlarda, 754 taşıt ve aracını kaybetti. 23 uçak ve helikopteri ise düşürüldü.

Nouakchott rejimi birlikleri ağır kayıplara uğratıldı: 1.370 asker öldürüldü, 1.045 yaralandı, 125 asker esir düştü. Ould Daddah'ın işgalci hayallerine karşı çıkan yüze yakın moritanya asker ise Polisario Cephesine katıldılar. Daddah'ın orduları 2 uçaklarını kaybettikleri gibi 100'e yakın taşıt ve zırhlı araçlarını Polisario savaşçıları tarafından yok edildi.

Bu sayılar düşmanın uğramış olduğu asıl kayıpların altındadır; ancak Nouakchott ve Rabat'ın durmadan tekrarladıkları ve savaş alanlarındaki bozgunlarla her gün biraz daha gücünden kaydeben sözlerine kesin bir yalanlama teşkil etmektedir. Bütün kanunlar ve ilkeleri ihlal eden Rabat ve Nouakchott her yerde ve herkes tarafından, hatta kendi hakları tarafından mahkum edilen işgalci politikalarını sürdürmekte ısrar etmektedir.

OCAK 1977

12 Ocak : Birleşmiş Milletler mülteciler için Yüksek Komitesi, Badradine Agha Khan, Sahra mülteci kamplarının buldukları Tindouf'a gitti.

«Cambio» adlı dergi İspanya'nın 76 senesinde Fas'a, Moritanya'ya ve Güney Afrika'ya 32 milyon dolarlık silah sattığını yazdı.

ŞUBAT

24 Şubat : Batı Sahra'daki saldırganlığından dolayı mahkum edilen Fas Afrika Birliği Örgütü'nün her türlü çalışmalarından çekildi.

MART

8 Mart : Moritanya Sanayi Bakanlığı Sanayi ve Madenler Müdürü Sidi Ali Ould Tayeb Nouakchott'tan kaçtı ve Cezayir şehrinde düzenlediği basın toplantısında «Batı Sahra'nın işgaline katılmayı reddettim» dedi.

26 Mart : Uluslararası Sosyalist Gençlik, 21 Mart'ta Hambourg'ta yapılan Avrupa toplantısında Sahra halkının mücadelesine olan tam desteğini tekrar etti.

NİSAN

11 Nisan : Bloksuzlar Dairesi, Afrika Birliği örgütünden Batı Sahra'ya ilişkin olarak olağanüstü bir zirve düzenlemesini istedi.

26 Nisan : Polisario Cephesi Yürütme Konseyi üyesi ve S.D.A.C. Devrim Kumandanlığı üyesi Mustafa Es-Sayed Paris'te düzenlediği bir basın toplantısında şöyle dedi: «II. Hasan'ın maceralarını Benin ve Zaire'de S.D.A.C.'deki yenilgilerinin çerçevesinde oturtmak gerekir.»

MAYIS

1 Mayıs : Polisario Cephesi savaşçıları Faslı ve Moritanyalı garnizonlar dışında Fransız askerlerini de barındıran Zoueratt'a saldırdılar. İyi korunan Zoueratt'e şehrine yapılan bu cesur saldırı, Fransız hükümetinin Polisario Cephesinin uyarılarını dikkate almasına yol açtı. Polisario Cephesi Moritanya, Batı Sahra ve Güney Fas'tan oluşan savaş alanlarında uyruklularının güvensizlik içinde olduklarına dair dünya ülkelerine sürekli olarak uyarıda bulundu.

9 Mayıs : Cezayir Dışişleri Bakanı Abdelaziz BOUTEFLIKA Kurt WALDHEIM'a göndermiş olduğu bir mesajda, «Cezayir'in Sahra halkının temel haklarının gerçekleştirilmesine ilişkin her türlü girişime hazır olduğunu» yazdı.

14 Mayıs : Senegal Demokratik Partisi Genel Sekreteri Abdeulaye Wade, Dakar'da düzenlediği bir basın toplantısında partisinin Sahra halkıyla dayanışma içinde olduğunu söyledi.

23 Mayıs : BOUTEFLIKA Afrika Birliği Örgütü'ndeki meslektaşlarına bir mesaj göndererek «Batı Sahra'da yaratılan durumun ve uzantılarının

Afrika Birliği Örgütü ve Birleşmiş Milletler Örgütü Genel Sekreterlerinin müdahalelerini gerektirdiklerini yazdı.

TEMMUZ

4 Temmuz : Nouakchott tarihli bir telgrafında «France-Presse» Ajansı, Polisario Cephesi savaşçılarının 3 Temmuz'da Moritanya başkentine saldırdıklarını haber verdi.

AĞUSTOS

14 Ağustos : Sahra Savunma Bakanı ile bir görüşmesi sırasında, General Raul Castro Küba'nın ulusal kurtuluş mücadeleleriyle militan bir dayanışma içinde olduğunu teyid etti.

KASIM

Sahra Savunma Bakanı bir bildiri yayınlarak, ALPS savaşçıları tarafından Kasım 1977'de Nouakchott ve Rabat rejimleri güçlerine karşı girişilen askeri eylemlerin bir bilançosunu çıkarttı, çok anlamlı olan bu bilanço bir taraftan S.D.A.C.'nin askeri gücünün canlılığını ortaya koyarken diğer taraftan Faslı ve Moritanyalı askeri güçlerin yenilgisini dile getiriyordu.

Bu bildiriye göre, düşman kayıpları şöyleydi: —Kuzey Cephesinde: 210 ölü, 191 yaralı— —Güney Cephesinde: 376 ölü, 119 yaralıyla, harekât sahaları üzerinde ele geçirilen önemli sayıda savaş malzemesi.

6 Kasım : Radyo ve Televizyon larca verilen bir basın toplantısında, II Hasan Cezayir'e karşı «takip hakkını» kullanmaya karar verdiğini açıkladı.

Bir Candous'taki Moritanya garnizonu Sahralı savaşçı birliklerince yokedildi.

12 Kasım : 6 günlük bir aradan sonra Fransızlarla Sahralılar arasındaki görüşmeler yeniden Polisario Cephesi merkezinde başladı.

17 Kasım : «Cap Vert» (Yeşil Burun) Cumhurbaşkanı Aristides Pereira «PAIGC» partisinin Batı Sahra'nın kendi geleceğini saptamasından yana olduğunu bildirdi.

Yugoslavya hükümeti sözcüsü, Mareşal Tito'nun Başkan Giscard d'Estaing'i Moritanya'da kaybolan 6 Fransızın durumlarından haberdar ettiğini teyid etti.

23 Kasım : Paris'te Sahra halkıyla bir dayanışma gösterisi yasaklandı.

Cezayir şehirde Polisario Cephesinin temsilcilik merkezinde yapılan görüşmeler (FKP) Fransız Komünist Partisinden bir heyetle S.D.A.C. temsilcilerini bir araya getirdi. FKP heyeti Jacques Denis (FKP Merkez Komitesi üyesi) ile Elie Mignot (FKP Dış Politika Dairesi üyesi)den oluşuyordu. Omar Hadrani (Polisario Cephesi Siyasi Dairesi üyesi), Salem Ould Salek (Sahra Haberleşme Bakanı) S.D.A.C.'nin temsilcileriydi.

Nouadhibou'nun 300 Km. doğusunda bulunan Moritanyalı Tmaimichatt askeri üssü Polisario Cephesi savaşçılarının saldırısına uğradı.

Kurt Waldheim'a göndermiş olduğu bir mesajda, Polisario Cephesi, S.D.A.C.'i karasularında saldırıya uğrayan İspanyol gemisinin mürettebatının serbest bırakıldığını bildirdi.

24 Kasım : II. Hasan ve Ould Daddah Marakeş'te bir «savaş konseyinde» bir araya geldiler. Fransız uçakları Dakar üstünden havalanarak Moritanya toprakları üzerinde «deney uçuşlarına» giriştiler.

26 Kasım : Özgürlüğüne kavuşmuş topraklardan yayınlanan bir bil-

dirisinde, Sahra Savunma Bakanı, 22 ve 23 Kasım tarihlerinde Sahralı savaşçıların Kuzey ve Güney Cepheslerine saldırdıklarını ve 88 Faslı ve Moritanyalı askerin öldüğünü haber verdi.

28 Kasım : S.D.A.C. karasularında 13 Kasım 1977'de ele geçirilen üç İspanyol balıkçısı Polisario Cephesi tarafından serbest bırakıldı.

Mali bir kez daha Batı Sahra'ya ilişkin olarak Afrika Birliği Örgütü'nün olağanüstü bir zirvesinin acilen toplanmasını istedi.

ARALIK

15 Aralık : Fransız halkıyla dostluk, takdir ve dayanışma bağlarını muhafaza etmek isteyen Polisario Cephesinin 8 Fransız tutsağı serbest bırakacağını duyuran Sahra Savunma Bakanlığının bir bildirisi yayınlandı.

20 Aralık : İspanya, Rabat ve Nouakchott rejimlerine silah teslim etmeye devam ediyor.

Fransız uçakları saldırgan güçler yanında müdahalede bulundular. Bir Polisario Cephesi birliği «Jaguar»lar tarafından saldırıya uğradı. Bu saldırı sırasında birçok Moritanyalı esir öldü.

2 Aralık : Fransız Dışişleri Bakanlığı Fransız uçaklarının 2 kez Polisario Cephesine saldırdıklarını kabul etti.

25 Aralık : Polisario Cephesi Genel Sekreteri, Mohamed Abdelaziz, Afrikalı devlet başkanlarına bir mektup göndererek dikkatleri Fransız hükümetinin Afrika'daki gerçek hedefleri üzerine çekti. Fransız uçaklarının ALPS birliklerine karşı yoğun müdahalelerinden dolayı özellikle kıtanın kuzey batısındaki Fransız emellerinden bahsetti.

«Arap Direniş Cephesi» Bildirisi

Orta Doğu'daki son gelişmeler, geçtiğimiz Subat'ta yapılan Arap Zirve Konferansı'nın kararlarını bir kez daha gündeme getirmektedir. Bu kararların bir belge olarak İLKE sayfalarına alınmasını son gelişmelerin perspektifini görmek bakımından yararlı buluyoruz. Arap Direniş Cephesi İkinci Zirve Konferansının Siyasi Bildirisinin tam metni şyledir:

İ L K E

«Dönem toplantıları çerçevesi içinde ve Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti Başkanı ve Devrim Konseyi Başkanı Huari BUMEDYEN' nin daveti üzerine Direniş ve Dayanışma Cephesi Devlet Başkanlarının Konferansının ikinci oturumu hicri takvimde 24 ve 25 Safar 1398'de miladi takvimde ise 2 ve 3 Şubat 1978 tarihlerinde toplanmıştır.

Bu konferansa:

Başkan Huari Bumedyen (Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti Başkanı),

Başkan Hafız ESAD (Suriye Arap Cumhuriyeti Başkanı).

Albay Muammer GADDAFİ (Libya Arap Sosyalist Halk Cemahiriyesi Genel Halk Kongresi Genel Sekreteri),

Abdel Fettah ISMAIL (Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti Ulusal Cephesi, Birleşik Siyasi Örgütü Genel Sekreteri),

Yasser ARAFAT (Filistin Kurtuluş Örgütü Yürütme Komisyonu Başkanı ve Filistin Devrim Güçleri Başkomutanı), katıldılar.

Arap Ulusunun Birliğine ve mücadelesine, geleceğine ve amaçlarına olan inancıyla harekete geçen,

Arap Ulusunun amaçlarının ve haklarının korunmasındaki sorumluluğun ulusal karakterini bir kez daha doğrulayan,

Arap Ulusunu Maşrik ve Mağrip'te tehdit eden acil tehlikeler karşısında Arap Dayanışmasının ilkelerine bağlı kalan,

Siyonizme, emperyalizme ve ırkçılığa karşı mücadelelerin devamının gerektirdiği zorunluklara uyan,

Konferans Direniş Cephesinin Trablusgarp'taki ilk toplantısını izleyen gelişmeleri bir bütün olarak incelemiştir.

Emperyalist planın izlenmesinin çerçevesi içinde Başkan SEDAT'ın, İsrail'e karşı Arap Ulusunun tarihi ulusal haklarının özüne zarar verecek tavizleri kabul etmesi ve siyonist düşmanla çalışması konularını da ele almıştır.

Konferans, arap dünyasının güncel durumunu incelemiş; aynı zamanda Mısır'ı yalnız bırakarak onu İsraili emperyalist düşmana karşı savaş alanındaki tabii ve tarihi mevkisinden uzaklaştırmak ve siyasi düzeyde Başkan SEDAT'ı haklı göstermek için bazı rejimlerin girişimlerini de gözden geçirmiştir. Konferans, bu girişimlerin, Arap Ulusunun kuruluş, gelişme ve birliğe doğru ilerleyişini durdurmak ve Filistin halkının aracılığıyla ulusal haklarına kavuşmasını engellemek amacıyla Mısır rejimini, siyonizm ve emperyalizmin elinde bir alet yapmayı hedef aldığını düşünmektedir.

Varolan durumun ayrıntılı bir incelemesi, meydana gelmekte olan olayların Trablusgarp Konferansının Arap Ulusunun geleceği ile yüksek ve hayati çıkarlarına yönelik tehlikelere ilişkin analizinin haklılığını doğruladığını ortaya koymaktadır. Bu bakımdan, konferans şu noktaları kaydetmektedir:

1) Başkan SEDAT işgal edilmiş bütün topraklardan tam bir geri çekilme geri dönmek, kendi geleceğini saptamak ve ulusal toprakları üzerinde bağımsız bir devlet kurmak hakları dahil olmak üzere Filistin halkının devredilmez ulusal haklarının garantisi üzerine kurulmuş haklı bir barışı gerçekleştirme olanaklarını yıkmaya çalışan Amerikan ve siyonist plan çerçevesinde çalışmaktadır. Söz konusu haklar zaten uluslararası toplum tarafından tanınmış ve Arap zirve konferansları kararları Birleşmiş Milletler, Müslüman Devletler, Afrika, Sosyalist Devletler ve Bloksuzlar tarafından doğrulanmıştır.

Amerikan ve siyonist plan aynı zamanda, düşmanla barışı gerçekleştirmeyi düşmanın varlığının meşruluğunu kabul ettirmeyi, onun lehine bölgede siyasi, iktisadi ve kültürel alanlarda boyunduruk ilişkileri kurmayı, böylelikle siyonizmin Arap Ulusuna hükmetmesine ve zenginlikle-riyle olanaklarına el koymasına izin vermeyi amaçlamaktadır.

Aynı plan aldatıcı güvenlik nedenleri bahanesiyle işgal edilmiş topraklarda yayılma ve onları muhafaza etme politikasını kabul ettirme ve haklı göstermede İsrail'e yardım etmektedir. Bundan başka, Filistin halkının haklarının tasfiyesiyle, zayıf ve vesayet altında bir birimin kurul-

ması projesi gibi Filistinlilerin ulusal emellerine tam anlamıyla ters düşen projelerin zorla gerçekleştirilmesi, siyonizmin ve emperyalizmin başlıca hedeflerine ulaşmalarına yol açmaktadır.

2) Emperyalist plan Mısır rejimini, bağımsızlıklarının korunması kurtuluşlarının gerçekleştirilmesi ve gelişme yolunda serbestçe seçeneklerde bulunabilmeleri konusunda Afrikalı ve Arap ulusların emellerine karşı çıkan ajan rolüyle yükümlendirmiştir.

3) Bu plan aynı zamanda Mısır'ı ve diğer Arap devletlerini bağlantısızlık politikası çerçevesinden çıkararak emperyalist bloka bağlamak ve Sovyetler Birliği, diğer Sosyalist Devletler ve dünyadaki kurtuluş güçleriyle başlı başına bir uyumsuzluk durumu yaratmak amacını gütmektedir.

Bu eylemlerin gerisinde izlenen amaç, uluslararası dengeyi bozmak, Arap Ulusunu dostlarından kopararak ulusal hedeflerini gerçekleştirmek için ihtiyacı olduğu dayanaktan yoksun bırakmaktır.

4) Maşrik ve Mağrip'te Arap Ulusuna karşı halen yürütülmekte olan komplonun gerçek boyutları, ulusların özgürlüğü ve kendi geleceklerini saptama haklarına egemenlik ve bağımsızlık ilkelerine zarar vermeyi amaçlayan emperyalist güçlerle uşaklarının yayılma niyetleriyle doğrudan doğruya askeri müdahalelerin gerisinde, aynı zincirin birbirlerine geçmiş halkaları gibi gözükmemektedir.

5) Amerikan ve siyonist plan aynı zamanda, işgal edilmiş toprakların kurtarılması ve siyonist düşmana karşı Filistin halkının haklarına kavuşturulması için Arap güçlerini seferber etme görevi içinde Arap dayanışmasını bozmaya yöneliktir.

Bu plan, Arapların tepkisi ve direnişine yer vermeksizin kabul ettirmek amacıyla Arap Saflarında bir gerilim ve bölünmeyi de sağlamak istemektedir.

Bu projelerin diğer bir amacı, İsrail'in yayılmaya yönelik ırkçı karakteri ile bunun emperyalizme tanıdığı bölgeye dönme ve Orta-Doğu sorununu tek başına çözümlene imkânının dünyanın her köşesinde farkına varılmaya başlandığı sırada, siyonist düşmana Filistin sorununa ve Arap haklarına ilişkin uluslararası dayanışmayı zayıflatmaktır.

Amerika Birleşik Devletleri, İsrail ve Başkan SEDAT halen ayrı bir İsrail - Mısır çözümünün temelleri üzerine çalışmaktadırlar. Böyle bir çözüm, Filistin halkının devredilmez ulusal haklarının, Filistinlilerin tek ve meşru temsilcisi F.K.Ö.'nün ve işgal altındaki Arap topraklarının aleyhine olacaktır.

ABD, İsrail ve Mısır tarafından böylece oluşturulan eksen, aynı zamanda bazı Arap ülkelerini de kendi taraflarına çekmeyi denemektedir. Bunu yaparken ikili bir amaç gütmektedir: Başkan SEDAT'a kefil olmak ve komplonun unsurlarını tamamlamak.

Arap dünyasındaki durumun ağırlığını ve Arap ulusunu tehdit eden tehlikeleri inceledikten sonra, Konferans, durumun gereklerini göz önünde tutarak ve zirve Arap konferanslarını, Trablusgarp bildirisini temel alarak birtakım önlemler ve kararlar almıştır.

1) Konferans Trablusgarp bildirisine ve bu zirvede alınan kararlara olan bağlılığını doğrulamıştır. Komployu bozmak, Arapları yenilgiye ve teslimie sürükleyen her türlü girişimleri başarısızlığa uğratmak, Filistin sorununu tasfiye etmek, İsrail'in varlığını güçlendirmek ve siyasi, iktisadi ve askeri alanlarda bölgede hakim olmak amacıyla mücadelenin sürdürülmesi gereği üzerinde ısrar etmektedir.

2) Konferans Filistin sorununun tasfiyesini hedef alan her türlü girişimleri geri itmeye olan kararlılığını teyid etmektedir. Resmi veya gayri-resmi, toplu halde veya bireysel olarak Filistin halkının temsilcisi olduğunu ileri sürerek Alger ve Rabat Arap zirvelerinin kararlarını ihlâl etmeye çalışan bütün Arap taraflara uyarıda bulunmaktadır. Filistin Halkının tek meşru temsilcisi F.K.Ö.'dür.

3) Konferans, işgal altındaki Arap topraklarını kurtarmayı ve Filistinlileri vazgeçilmez ulusal haklarına kavuşturmayı amaçlayan Arap dayanışmasının önemini doğrulamaktadır. Bu da, İsraili düşmanla karşılaşmada bütün Arap güçlerinin seferber edilmesi ve Başkan Sedat'ın politikasını desteklemeyen Arap devletleri ile gayret ve temasların sürdürülmesi anlamına gelmektedir.

Böylelikle Arap mevzileri güçlenmiş olacak ve çeşitli Arap zirve konferansları tarafından alınmış kararların çerçevesi içinde etkin bir Arap dayanışmasının kurulması için en iyi şartlar yaratılmış olacaktır.

4) Konferans, Arap halkının haklı davasına en geniş uluslararası desteği sağlamak ve Afrika, Müslüman ülkeler, bağılantısız ülkeler ve başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkeler ile işbirliğini güçlendirmek için çalışma gereğini vurgulamaktadır.

Konferans Filistin halkına ve Arap ulusuna karşı gösterdiği dayanışmadan dolayı Afrika'ya teşekkür etmektedir. Bu dayanışma Afrika'nın emperyalist manevralardan doğan tehlikeler ve bunların Afrika Kurtuluş Hareketi üzerinde zararlı etkileri konusunda bilinçlilik derecesini göstermektedir.

5) Konferans, Arap Ulusunun yüksek çıkarları aleyhine varılmış her anlaşmayı reddettiğini duyurmakta ve Filistin halkının haklarına ve doğru davasına zarar verecek her anlaşmayı mahkum etmektedir.

Konferans, Mısır Başkanının Filistin halkını temsil etmek veya onun adına görüşmelerde bulunmak için hiç bir hak ve üstünlüğe sahip olmadığını, FKÖ'nün bu halkın tek temsilcisi olduğunu bildirmektedir. Başkan SEDAT işgal altındaki Suriye topraklarının geleceği konusunda tartışmaya da yetkili değildir. Uyuşmazlık bütün Arap ulusunu ilgilendir-

mektedir, buna göre Başkan SEDAT uyuşmazlığın gösterdiği gelişmeler konusunda tek başına karar veremez, çünkü ancak bir Arap barış sözü konusu olabilir.

Konferans FKÖ yürütme komitesi Başkanı ve Filistin Devrim Güçleri Başkomutanı Yasser ARAFAT Kardeşin Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi daimi üyelerinin devlet başkanlarına ve Birleşmiş Milletler Genel Sekreterine göndermeyi kararlaştırdığı mesajın içeriğinden haberdar edilmiştir.

Bu mesajda, Yasser ARAFAT Kardeş sadece FKÖ'nün Filistin halkı adına konuşma hakkına meşru olarak sahip olduğunu teyid etmektedir. Dolayısıyla, ne Başkan SEDAT'ın, ne de başka partilerin Filistin'i temsil etmeye hakları vardır; ve Filistin halkının tek meşru temsilcisi FKÖ devredilmez hakkını bilmemezliğe gelen hiçbir barış bölgede gerçekleştirilemez.

Konferans, özgürlük, adalet ve barış tutkusu güçlerin, haklı ve meşru mücadelelerinde Suriye'ye, Filistin halkına ve Arap ulusuna olan desteklerini güçlendireceklerine kânidir.

6) Konferans, Arap ulusunun görevinin her zamankinden çok daha fazla, Suriye ve FKÖ yanında sağlam bir şekilde yer almak ve her türlü imkanlarla onlara destek ve dayanışmasını sağlamak olduğu düşüncesindedir. Amaç yalnızca siyonist emellere ve emperyalist çıkarlara hizmet edecek çözümleri başarısızlığa uğratmaktır.

Konferansa göre, Suriye ve siyonist düşman arasında stratejik dengeyi sağlamak için Arap ülkeleri bütün güçlerini bir araya getirmek, her türlü imkanlarla gayretlerini seferber etmek ve uğraşmak zorundadırlar.

7) Konferans, Mısır Arap halkına ve Mısır'ı Arap ulusundan, mücadelesinden, hedeflerinden ve emellerinden koparmak isteyen emperyalist komploya ve bütün manevralara cesaretle karşı koyan ilerici öncü güçlerine desteğini dile getirmektedir.

8) Konferans, Arap ulusunun özgürlük ve adalet ilkelerine uygun, halkların geleceklerini saptama haklarına uygun haklı bir barış için uğraşmaya devam edeceğini beyan eder. Konferans Arap ulusunun davasının ve bölge halklarının güvenliğiyle dünya barışına zarar vermek isteyen komploya karşı Direniş Cephesi tavrının yararlandıkları uluslararası geniş desteği takdir etmektedir.

9) Konferans Batı Sahra'da sömürgeci askeri müdahale konusunda ve bu müdahalenin Arap devletlerinin bağımsızlığıyla ortak ve ulusal güvenlikleri bakımından arz ettiği tehlikeler konusunda derin kaygılar duymaktadır. Batı Sahra Arap Halkına karşı saldırganlık savaşından ve Birleşmiş Milletler ve Afrika Birliği Örgütü kararlarına uygun bir şekilde kendi geleceğini saptama hakkını kullanmasını engel-

leyen hükümlerden büyük bir endişeye kapılmaktadır. Afrika'da ve Arap dünyasında askeri müdahalelerinden doğacak kötü sonuçlar konusunda sömürgeci güçleri uyarmaktadır.

10) Oman'daki yabancı askeri işgalden duyduğu endişeyi dile getiren Konferans Oman Halkının özgürlüğü, bağımsızlığı ve ulusal egemenliği için sürdürdüğü mücadeleye desteğini teyid etmektedir.

11) Konferans Afrika Kurtuluş Hareketleriyle güçlerini artırıcı bağlarının ve onları kararlı bir şekilde desteklemenin önemini incelemiştir. İsrail'in tabi müttefikleri ırkçı rejimlere karşı sürdürülmesi gereken mücadelenin önemi de gözden geçirilmiştir.

12) Konferans Afrika'da emperyalist müdahaleyi mahkum etmekte Afrika'nın güneyindeki gelişmelerden duyduğu büyük kaygıyı açığa vurmakta, ve bu konuda Afrika devletlerinin egemenliklerine ve bağımsızlıklarına ve ABÖ'nün kararlarına saygı gösterme gereğini doğrulamaktadır.

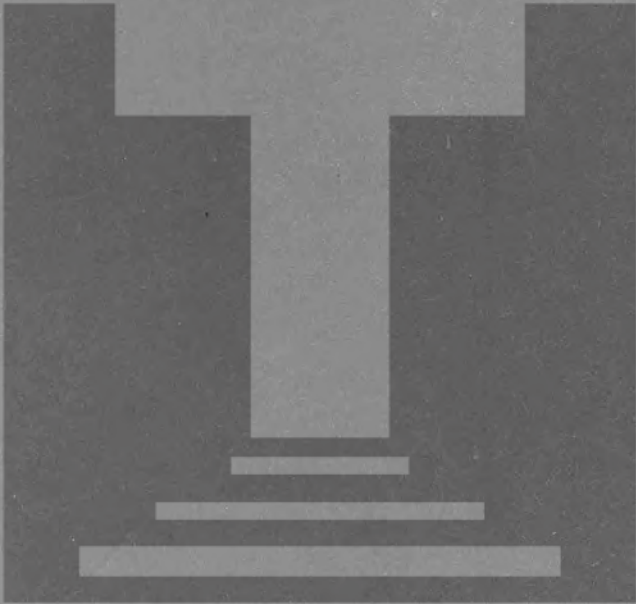
Günümüz tehlikeleri ve meydan okumaları Arap ulusuna yeni sorumluluklar getirmekte, onu dayanışmasını ve mücadelesini güçlendirmekle görevlendirmekte ve gayretlerini saptadığı hedeflere yöneltme zorunluluğunu getirmektedir. Kararlılıkla felaketlerin üstesinden gelen ve kendisine yönelik komploları bozan Arap Ulusu, her durumda düşmanlarına kesin bir şekilde karşılık vermeyi bilmiştir.

İşgal altındaki Filistin topraklarında patlak veren kitle ayaklanmaları, ulusal ve ilerici güçler ve örgütlerinin Arap halk gösterileri, ulusumuzun birliğe, kurtuluşa ve gelişmeye doğru ilerleyişini sürdürmeye olan kararlılığını göstermektedir.

TÜSTAV

ilke 25 Lira
AYLIK İNCELEME YORUM BELGE DERGİSİ

TÜSTAV